Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 3,50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας —Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932— ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία φράγκα γαλλικὰ 60, ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησία δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς | *Ἀθῆναι 18 Φεβρουαρίου 1933* | *Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 12*

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ LEON LAMBRY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Σηκώθηκε ἀπ' τὴν θέση του καὶ ἄρχισε νὰ περπατάῃ ἐπάνω-κάτω.

—Ἀκολούθησέ με, εἶπε, καὶ ἔλα νὰ συμβουλευθοῦμε τὴν θεά.

Ὁ Γιουγκὰλ ὑπάκουσε καὶ ἀκολούθησε τὸν βραχμάνο, ποὺ πῆγε καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὸ βαθούλωμα τοῦ τοίχου.

—Ἡ Καλί, ἡ μαύρη θεά, αὐτὴ θὰ μ' ἐμπνεύσῃ, εἶπε ὁ Μπουλντόο. Μεῖνε σιωπηλός, πολεμιστή.

Ὁ Γιουγκὰλ ἔσκυψε μὲ σεβασμὸ τὸ κεφάλι του. Τότε ὁ βραχμάνος παίρνοντας ἕνα ἀσημένιο βάζο γεμάτο μὲ λυωμένο βούτυρο, τὸ ἔγειρε πάνω ἀπὸ τὸ καντήλι ποὺ ἔκαιγε μπρὸς στὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς καὶ ἄφησε τὸ παχὺ ὑγρὸ νὰ στάξῃ στάλα-στάλα. Ἡ φλόγα τοῦ καντηλιοῦ μεγάλωσε καὶ φώτισε τὸ μαῦρο πρόσωπο τῆς Καλί.

Ὁ Μπουλντόο πῆρε ἕνα αὐγὸ καὶ τὸ πέταξε μὲ δύναμη στὸ πάτωμα, ἐπάνω στὰ γεωμετρικὰ σχέδια. Τὸ αὐγὸ ἔσπασε καὶ ἁπλώθηκε ἐπάνω στὰ πλακάκια σ' ἕνα ἀκανόνιστο σχῆμα.

Ὁ βραχμάνος ἀφοῦ ἐπικαλέστηκε τὴν θεὰ ἔσκυψε καὶ παρατήρησε μὲ προσοχὴ τὸ σπασμένο αὐγό. Ὁ Γιουγκὰλ παρακολουθοῦσε ὅλες του τὶς κινήσεις.

— Δὲν πρέπει νὰ θυσιασθῇ ἡ χριστιανή, εἶπε στὸ τέλος ὁ Μπουλντόο μ' ἐπίσημη φωνή. Ἡ θεὰ δὲν θέλει τὸν θάνατό της!

— Καλὰ ἔκανα λοιπὸν καὶ δὲν τὴ σκότωσα! σκέφθηκε ὁ Γιουγκάλ. Ὡστόσο τὴν σκέψη του αὐτὴν τὴν κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτό του.

—Ἔκανε ἕνα μεγάλο κρῖμα, ἐξακολούθησε ὁ βραχμάνος. Ἐπρόσβαλε τοὺς θεούς· πρέπει νὰ τιμωρηθῇ.

Καὶ πάλι ἐπικαλέσθηκε τὴν Καλί καὶ ὕστερα ξανάσκυψε γιὰ νὰ διαβάσῃ μέσα σταῦγὸ τί ἔπρεπε νὰ κάνουν τὴν Μαίρη.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τὸ κοριτσάκι ποὺ εἶχε μείνει μοναχό του ἀπέξω ἀνιοῦσε φοβερά. Δοκίμασε νὰκούσῃ τί ἔλεγαν μέσα καὶ κόλλησε ταῦτί της στὴν πόρτα, μὰ δὲν γνώριζε παρὰ κομμιὰ πενηνταριὰ λέξεις μοναχὰ ἀπὸ τὴν ἰνδοστάνικη διάλεκτο ποὺ μιλοῦσαν οἱ δυὸ Ἰνδοὶ κι' ἔτσι δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴν ἔννοια τῶν λόγων τους.

Ἔξαφνα ἀνατρίχιασε: τέσσερες λέξεις ποὺ τὶς ἤξερε καλὰ χτύπησαν σταῦτιά της καὶ οἱ λέξεις αὐτὲς εἶχαν φοβερὴ ἔννοια γιὰ τὴν Μαίρη:

«Αὔριο... γιορτὴ... Νιζάμ... χριστιανὴ... σκλάβα!».

Ἀπὸ τὶς λέξεις αὐτὲς μπόρεσε ἐπάνω-κάτω νὰ καταλάβῃ τὴν ἔννοια τῆς φράσης:

Αὔριο ἔχει γιορτὴ ὁ Νιζάμ. Νὰ τοῦ προσφέρῃς τὴ χριστιανὴ γιὰ σκλάβα!».

Ἡ Χριστιανή, ἦταν αὐτή. Κι' ἤθελαν νὰ τὴ δώσουν στὸν Νιζάμ, στὸν μεγαλύτερο ἄρχοντα τῶν Ἰνδιῶν, γιὰ νὰ τὴν κάνῃ σκλάβα του!

Ἡ σκέψη αὐτὴ τὴν τρόμαξε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε γιὰ μιὰ στιγμὴ παρέλυσε ὁλόκληρη. Ὕστερα ὅμως ἀποφάσισε εὐθὺς νὰ φύγῃ, μὲ κάθε θυσία. Κατέβηκε λοιπὸν ἀθόρυβα τὴν σκάλα, πέρασε τὸν πλατὺ διάδρομο δίχως νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη ποὺ συγύριζε σὲ μιὰν ἄκρη, καὶ ἔφθασε στὴν πόρτα.

Τὴν στιγμὴ ποὺ ἔβγαινε στὸ δρόμο τινάχθηκε ξαφνιασμένη. Ἕνας ἄνθρωπος στέκοταν μπροστά της μὲ τὸ δάχτυλο στὸ στόμα.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Κεσάμπ.

— Εἶμαι ὁ μάγος τῶν φιδιῶν, τῆς εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή. Ὡρκίσθηκα νὰ σὲ

«Ἡ Μαίρη ὑποχρεώθηκε νὰ μείνῃ ἀπέξω...»
(Σελ. 122, στ. γ'.)

σώσω καὶ θὰ τὸ κάμω! Ἔλα γρήγορα!

Τῆς Μαίρης τῆς φαινόταν πὼς ὀνειρευόταν.

— Ναί, σᾶς παρακαλῶ σῶστε με, ἱκέτευσε. Ἄκουσα δυὸ-τρία λόγια. Θέλουν νὰ μὲ δώσουν αὔριο... στὸν Νιζὰμ... γιὰ σκλάβα.

—Ἔλα, ξαναεῖπε ὁ Κεσάμπ.

Ἑτοιμαζόταν νὰ τὴν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ φύγῃ, ὅταν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν ναὸ ἀκούστηκε μεγάλη φασαρία καὶ φωνές.

— Πολὺ ἀργά, ψιθύρισε ὁ μάγος. Θὰ μᾶς τσακώσουν. Πρέπει νὰ μεταχειρισθοῦμε πονηρία, ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα καὶ ἄφησέ με νὰ κάνω ὅ,τι πρέπει.

Ὁ Γιουγκὰλ ξεπρόβαλε ἀπὸ τὸν ναό, ἔξαλλος. Ὁ Κεσὰμπ ἔκανε πῶς δοκίμαζε νὰ κρατήσῃ τὴν Μαίρη ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια του.

—Ἐδῶ νὰ μείνῃς! τῆς ἔλεγε. Δὲν μπορῶ νὰ σὰφήσω νὰ φύγῃς ἀπ' τὸν ναό. Δίχως ἄλλο θάνήκῃς σὲ κανένα μεγάλον ἄρχοντα· θὰ σὲ παραδώσω στὰ χέρια του.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Γιουγκὰλ κοίταξε τὸν Κεσὰμπ κάπως λιγώτερο ἀκατάδεχτα ἀπ' ὅ,τι συνείθιζε νὰ κοιτάζῃ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀνῆκαν σὲ τάξη κατώτερη ἀπὸ τὴ δική του.

— Ποιὸς εἶσαι; τὸν ρώτησε.

— Μὲ λένε Κεσάμπ, εἶπε ταπεινὰ ὁ Ἰνδός, καὶ εἶμαι μάγος τῶν φιδιῶν.

— Τί θέλεις γιὰ πληρωμή;

—Ἂν μοῦ ἦταν εὔκολο νὰ ἐπιτύχω μιὰ εἴσοδο γιὰ τοὺς κήπους τοῦ Νιζάμ, θὰ μποροῦσα μὲ τὶς ταχυδακτυλουργίες μου νὰ λάβω κι' ἐγὼ μέρος στὴ γιορτὴ ποὺ δίνει ὁ μεγάλος Μαχαραγιᾶς.

— Μὰ δὲν εἶσαι παρίας; Πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃς δεκτὸς στὴ γιορτὴ τοῦ Νιζάμ;

—Ὄχι, μεγάλε πολεμιστή, δὲν εἶναι παρίας. Ἔχω ἕνα ἀμάξι κι' ἕνα ἄλογο δικό μου καὶ ὁ πατέρας μου ἦταν πραματευτής.

— Τότε καλά, εἶπε ὁ Γιουγκάλ. Σοῦ χρωστῶ μιὰ ἀνταμοιβή. Θὰ σοῦ γίνῃ ἡ χάρη ποὺ ζήτησες.

Ἡ Μαίρη ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα νομίζοντας πὼς ὁ Κεσὰμπ τὴν πρόδωσε.

Ὁ μάγος ἀπόφυγε ἔστω καὶ νὰ τὴν κοιτάξῃ κἂν γιὰ νὰ μὴ δώσῃ ὑποψία. Κι' ἀφοῦ προσκύνησε βαθειὰ τὸν πολεμιστὴ ἔφυγε μὲ γοργὸ βῆμα. Στὸ δρόμο συλλογιζόταν χαρούμενος:

—Ἂν πετύχῃ τὸ σχέδιό μου τότε ἡ μικρὴ χριστιανὴ σώθηκε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ἡ γιορτὴ τοῦ Μαχαραγιᾶ

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁλόκληρη ἡ Χαϊνταραμπὰτ εἶχε ἑορτάσιμη ὄψη.

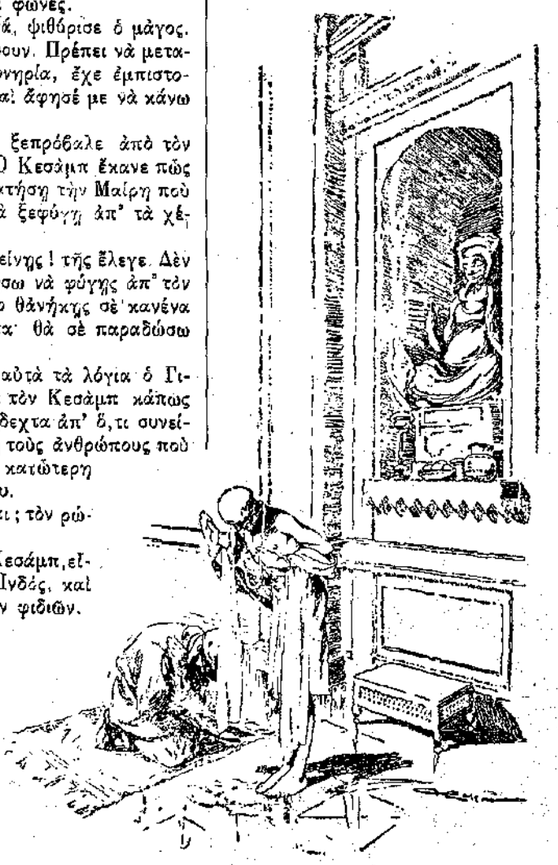

«Ὁ Βραχμάνος ἔσκυψε καὶ παρατήρησε μὲ προσοχὴ τὸ σπασμένο αὐγό...» (Σελ. 133, στ. α'.)

Ὁ Κεσάμπ, ποὺ εἶχε περάσει μιὰ πολὺ ἄσχημη νύχτα, κοίταζε ἀκουμπισμένος στὸ παράθυρό του, τὸ πλῆθος ποὺ σπρωχνόταν καὶ συνωστιζόταν στοὺς δρόμους γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν τελετή. Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ θὰ γινόταν τὸ «Ντουρμπάρ». Ὁ Νιζὰμ δηλαδὴ θὰ δεχόταν στὴν πρωτεύουσά του τοὺς Μαχαραγιάδες καὶ τοὺς ἄλλους ἄρχοντες τῶν γειτονικῶν ἐπαρχιῶν ποὺ ἔρχονταν νὰ τοῦ ὑποβάλουν τὰ σέβη τους.

Ὅλα τὰ σπίτια εἶχαν τὰ μπαλκόνια τους καὶ τὰ παράθυρά τους στολισμένα μὲ χαλιὰ καὶ πλούσια ὑφάσματα. Πλούσιοι ἀφεντάδες, γεμάτοι διαμάντικα, ντυμένοι μὲ χρυσοῦφαντα φορέματα, ἔκαναν παιχνίδια μὲ τἄλογά τους καὶ σκάρπιζαν τὸν πανικὸ στὸ πλῆθος.

Ὁ Κεσὰμπ ἀνήσυχος κάπως γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου του καὶ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ θὰ τοῦ γινόταν, ἔζεψε τἄλογό του, ἀνέβηκε στὸ ἁμαξάκι του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ παλάτι τοῦ Νιζάμ.

Στὸ δρόμο ἀπάντησε τὴν συνοδεία καὶ ἀναγκάστηκε νὰ σταθῇ γιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ περάσῃ.

Πρῶτος ἄνοιγε τὴν πομπὴ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, ἀνεβασμένος στὸν μεγαλοπρεπέστερό του ἐλέφαντα. Ὕστερα ἔρχονταν οἱ Ἀφγανοὶ καβαλλάρηδες ἐπάνω στὰ κάτασπρα ἄλογά τους ποὺ εἶχαν τὴν χαίτη τους βαμμένη κόκκινη. Οἱ καβαλλάρηδες αὐτοὶ ἔκαναν τοῦ κόσμου τὰ παιχνίδια: Πηδοῦσαν κάτω, ξανανέβαιναν στὴ σέλλα τους, πετοῦσαν τὰ τουφέκια τους στὸν ἀέρα, ὅπως κάνουν οἱ Κοζάκοι καὶ οἱ Ἄραβες.

Ὁ Νιζὰμ καθισμένος σ' ἕνα θρόνο στὴν ταράτσα τοῦ παλατιοῦ του παρακολουθοῦσε τὴν πομπή.

Ὕστερα ἀπὸ τοὺς Ἀφγανούς, ἔρχονταν οἱ πολεμιστὲς Σὶχ. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὁ Κεσὰμπ μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὸν Γιουγκὰλ ἐπάνω σ' ἕνα ὡραῖο ἄλογο μὲ τὴν ἐπίσημη στολὴ τοῦ ἀρχηγοῦ. Πίσω του ἔρχονταν ἡ Μαίρη, μὲ τὰ χέρια δεμένα στὴν πλάτη, συνοδευόμενη ἀπὸ δυὸ πολεμιστές.

Μόλις ἔφθαναν κάτω ἀπ' τὴν ταράτσα ὅπου ὁ Νιζὰμ μὲ τὸ κεφάλι στολισμένο μ' ἕνα σαρίκι ἀδαμαντοκόλλητο, καθόταν ἀκούνητος σὰν ἄγαλμα, οἱ σημαιοφόροι ἔγερναν ὡς τὸ χῶμα τὶς χρυσοῦφαντες σημαίες τους, οἱ ἀρχηγοὶ χαιρετοῦσαν μὲ τὰ σπαθιά τους, καὶ οἱ πολεμιστὲς ἐζητωκραύγαζαν.

Παρ' ὅλο ποὺ τὸ θέαμα αὐτὸ ἦταν ὑπέροχο σὲ μεγαλοπρέπεια, ὁ Κεσὰμπ δὲν τὸ ἀπελάμβανε. Ἡ θέα τῆς Μαίρης ποὺ σερνόταν δεμένη πίσω ἀπὸ τὸ ἄλογο τοῦ Γιουγκὰλ τὸν εἶχε πολὺ ταράξει.

—Ἂν δὲν πετύχῃ τὸ σχέδιό μου, συλλογιζόταν, ἡ δυστυχισμένη μικρούλα δὲν θὰ ξαναΐδῃ ποτὲ τοὺς γονεῖς της. Τὸ παλάτι τοῦ Νιζὰμ εἶναι ἕνα φρούριο ἀπ' ὅπου δὲν βγαίνει κανεὶς τόσο εὔκολα. Κανένας ποτέ του δὲν θὰ σκέφθῃ νὰ ἔρθῃ νὰ τὴν ψάξῃ ἐδῶ μέσα.

Τὰ ταμπούρλα χτυποῦσαν, οἱ σάλπιγγες ἠχοῦσαν, οἱ πίπιζες γέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ τὸν διαπεραστικὸ ἦχο

τους, καὶ οἱ φανατισμένοι Ἰνδοὶ οὐρλιαζαν ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Ὁ Κεσὰμπ ζαρωμένος σὲ μιὰ γωνιὰ μαζὶ μὲ τὸν Καραλὰ ἔμενε ἀμέτοχος στὴ γενικὴ χαρά.

Ὅταν ἡ πομπὴ πέρασε, ὁ Κεσὰμπ ἀποφάσισε νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ παλάτι, μὰ ἀπὸ ἄλλο δρόμο.

— Σίγουρα δὲν θὰ μάφήσουν νὰ μπῶ ἀπὸ τὴν μεγάλη εἴσοδο, σκέφθηκε, πρέπει λοιπὸν νὰ πάω στὴ μικρὴ πορτούλα ποὺ βγάζει στοὺς κήπους. Θὰ πῶ ὅτι ἔρχομαι ἀπὸ μέρους τοῦ Γιουγκὰλ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Σὶχ, καὶ μπορεῖ τότε νὰ μοῦ ἐπιτρέψουν τὴν εἴσοδο.

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ μάγος ἔστριψε πηγαίνοντας κατὰ τὸ πίσω μέρος τοῦ παλατιοῦ.

Ἐντωμεταξὺ ὁ Γιουγκάλ, ἀφοῦ διαλύθηκε ἡ πομπή, κατέβηκε ἀπ' τἄλογό του, ἔκανε νόημα στοὺς δυὸ πολεμιστὲς ποὺ συνόδευαν τὴν Μαίρη, νὰ φύγουν, καὶ παίρνοντάς την μαζί του, ἀνέβηκε στὸ παλάτι γιὰ νὰ λάβῃ μέρος στὴν ὑποδοχή.

Οἱ ὑπηρέτες πέρασαν στὸν λαιμὸ τοῦ Γιουγκὰλ μιὰ γιρλάνδα ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ ὁ πολεμιστής, ξυπόλητος, πατώντας ἐπάνω στὰ πλούσια χαλιά, προχώρησε πρὸς τὸν Μαχαραγιᾶ ἔχοντας πάντα τὴν Μαίρη πίσω του.

Ὁ Γιουγκὰλ εἶχε μεγάλο βαθμὸ καὶ γι' αὐτὸ ὁ Νιζὰμ κατέβηκε νὰ τὸν προϋπαντήσῃ. Οἱ δυὸ Ἰνδοὶ χαιρετίσθηκαν βάζοντας τὸ δεξί τους χέρι στὴν καρδιά τους, ὕστερα στὸ στόμα τους καὶ τελευταῖα στὸ μέτωπό τους.

—Ἀράκ-Ταχέμπ! (Εἴθε ἡ ἀναπνοή σου νὰ σοῦ δίνει τὴν ὑγεία!) εἶπε ὁ Νιζὰμ στὸν ξένο του.

Ὁ Γιουγκὰλ προσκύνησε βαθειὰ καὶ εἶπε:

— Μεγάλε Μαχαραγιᾶ! Ἔρχομαι ἀπὸ πολὺ μακριὰ καὶ δὲν μπόρεσα νὰ σοῦ φέρω τὸ δῶρο ποὺ προώριζα γιὰ σένα. Ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ προσφέρω αὐτὴ τὴν νέα χριστιανὴ σκλάβα ποὺ μοῦ ἀνήκει δικαιωματικά.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

PAUL FORT

Ο ΣΥΡΤΟΣ

Ὅλες τοῦ κόσμου οἱ κοπελλιές, ἂν δίνανε τὰ χέρια, ὁλόγυρα στὴ θάλασσα χορὸ συρτὸ θὰ στήναν.

Οἱ ντοὶ τοῦ κόσμου ὁλόκληρου, θαλασσινοὶ ἂν γινόνταν, θὰ φτιάναν μὲ τὶς βάρκες τους στὰ κύματα γεφύρι.

Λοιπὸν στὸν κόσμο ὁλόγυρα χορὸ συρτὸ θὰ στήναν, ἂν θέλαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ δώσουμε τὰ χέρια.

(Ἀπὸ τις Γαλλικὲς Μπαλλάντες)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

Ο ΛΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ'.

Ὁ Πετράκης ἔχει μεγάλη χαρὰ ποὺ θὰ πάῃ μὲ τὸν παπποῦ στὰ χωράφια. Δὲ βλέπει τὴν ὥρα πότε νὰ ξεκινήσουν κι' ὅλο ρωτᾶ καὶ ξαναρωτᾶ.

Ἐπιτέλους ξεκινοῦν καὶ σὲ λίγο φτάνουν. Ἄ, τί ὡραῖα ποὺ εἶναι! Ὁ θερισμὸς ἔχει τελειώσει καὶ τώρα οἱ θεριστὲς κι' οἱ θερίστριες μαζεύουν τὰ σανά, σκόρπια ἐδῶ κι' ἐκεῖ, — καὶ τί ὄμορφη μυρωδιὰ ποὺ ἔχουν! —τὰ κάνουν θημωνιὲς καὶ τὰ φορτώνουν στὰ κάρρα.

Ἕνα-ἕνα κάρρο ποὺ γεμίζει ὡς ἐκεῖ-πάνω ἀπὸ σανά, φεύγει γιὰ τὶς ἀποθῆκες. Τὸ σέρνουν βώδια, καὶ τὸ χωριατόπουλο ποὺ τὰ ὁδηγεῖ, πηγαίνει δίπλα τους τραγουδώντας. Ἕν' ἄλλο παιδί, μικρότερο, κάθεται πάνω στὰ σανὰ κι' ἀπορεῖς πῶς κατάφερε νὰ σκαρφαλώσῃ τόσο ψηλά!

Ἡ ἐργασία προχωρεῖ μὲ ζῆλο καὶ μὲ χαρά. Πρέπει ὅμως νὰ τὴ διακόψουν, γιατ' εἶναι μεσημέρι, ὁ ἥλιος καίει πολὺ κι' οἱ ἄνθρωποι εἶναι κουρασμένοι καὶ πεινασμένοι.

Καὶ πρῶτα κάθουνται ὅλοι χάμω γιὰ νὰ φᾶνε. Ἔχουν μαῦρο ψωμὶ φρέσκο, ἔχουν χλωρὸ τυρὶ κάτασπρο, κι' ἔχουν ἀκόμα κρασὶ κόκκινο σὰν τὸ ρουμπίνι. Μὲ πόση ὄρεξη τρῶνε καὶ πίνουν! Μαζί τους, ὁ παππούς κι' ὁ Πετράκης τσιμποῦν κάτι τί, πίνουν μιὰ στάλα καὶ τσουγγρίζουν τὰ ποτήρια. Στὸ ποτήρι ὅμως τοῦ Πετράκη βάζουν μόνο νερό. «Τὰ παιδιὰ δὲν πίνουν κρασὶ» λέει ὁ παππούς.

Ὕστερα, ξαπλώνουνται γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Κι' ὁ Πετράκης, ἂν καὶ δὲν εἶναι κοθόλου νυσταγμένος, ξαπλώνεται στὸν ἴσκιο μιᾶς θημωνιᾶς δίπλα σ' ἕνα νέο θεριστή.

Ὁ θεριστὴς αὐτὸς ἔχει κοντά του μιὰ μπουκάλα κρασὶ κι' ἕνα ποτήρι

— Θέλεις νὰ δοκιμάσῃς λιγάκι καὶ σύ; λέει κρυφὰ τοῦ Πετράκη.

Ὁ μικρός μας φίλος, πάντα λιχουδάκης, θέλει νὰ δοκιμάσῃ τὸ κόκκινο ἐκεῖνο κρασί. Στὴν ἀρχὴ τοῦ φαίνεται πολὺ δυνατό, τὸν καίει. Ἔπειτα ὅμως γλυκαίνεται. Καὶ ξαναπίνει, καὶ ξαναπίνει, ὡς ποὺ ζαλίζεται κι' ἀποκοιμιέται βαθιά...

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, σηκώνουνται ὅλοι καὶ ξαναρχίζουν τὴν ἐργασία. Εἶναι ἀκόμα πιὸ εὔθυμοι τώρα, λένε ἀστεῖα, γελοῦν δυνατά, τραγουδοῦν, στὸ τέλος χορεύουν. Ὁ Πετράκης ὅμως δὲν ἀκούει καὶ δὲν βλέπει τίποτα... Κοιμᾶται ψόφιος.

— Καλέ, ποῦ εἶναι ὁ Πετράκης; κάνει μιὰ στιγμὴ ὁ παππούς ποὺ τὸν εἶχε χάσει.

— Πετράκη! τοῦ φωνάζουν. Πετράκη! σὲ γυρεύει ὁ παππούς σου!

Μιλιὰ ὁ Πετράκης! Ψάχνουν καὶ τὸν βρίσκουν. Τρέχει κοντά του κι' ὁ παππούς. Τοῦ φωνάζει, τὸν σκουντᾶ, ὁ Πετράκης τίποτα! Ὁ παππούς ἀνησυχεῖ. Τί ἔπαθε τὸ παιδί; Βλέπει ὅμως ἐκεῖ κοντὰ τὴν ἄδεια μπουκάλα καὶ καταλαβαίνει.

— Ποιὸς μοῦ μέθυσε τὸ παιδί; φωνάζει θυμωμένος.

Ἀλλὰ ὁ νέος θεριστὴς ἔχει γίνει ἄφαντος.

Ἀνεβάζουν τὸν Πετράκη σ' ἕνα κάρρο καί, κοιμισμένο πάντα, τὸν κουβαλοῦν στὸ σπίτι. Ἐκεῖ τὸν ξαπλώνουν στὸ κρεβάτι κι' ὁ μικρὸς μεθυσμένος ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμᾶται βαθιά.

Ἄξαφνα ξυπνᾶ καὶ φωνάζει:

— Διψῶ! δόστε μου νερό!

Τοῦ δίνουν καὶ πίνει χαμομήλι, ἀλλὰ τὸ βγάζει. Ἔπειτα ξανακοιμᾶται. Ὁ παππούς, ἡ γιαγιά, ἀνησυχοῦν πολύ. Ὁ Κωστῆς ὅμως τοὺς ἡσυχάζει.

— Δὲν εἶναι τίποτα. Ἀφήστε τον νὰ χωνέψῃ τὸ κρασί του. Κι' ἐλπίζω αὐτὸ νὰ τοῦ γίνῃ μάθημα.

Ἀλήθεια, ἅμα συνῆλθε καὶ θυμήθηκε τί εἶχε κάνει, ὁ Πετράκης ντράπηκε πολύ. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πάῃ στὰ χωράφια γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, καὶ νὰ μεθύσῃ, νὰ πέσῃ στὸν ὕπνο καὶ νὰ μὴν καταλάβῃ τίποτα! Πάλι ἡ λιχουδιὰ τὸν ἔφαγε. Κι' ἀπὸ τότε σιχάθηκε τόσο τὸ κρασί, ποὺ δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὸ βλέπῃ.

(Ἀκολουθεῖ) **Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ**

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΤΑ ΔΑΙΜΟΝΙΑ ΣΤΟ ΡΕΜΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Φώναζα ὅσο μποροῦσα:

—Ἐδῶ εἶμαι, ψηλὰ στὸ βράχο... Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ νὰ κάνω... Ποῦ εἶσαστε; Δὲ σᾶς βλέπω.. Ἐλᾶτ' ἐδῶ!.

Ἄκουσα καὶ πάλι ἀπάντηση, ἀλλὰ οἱ φωνὲς ξεμάκραιναν ἀντὶ νὰ πλησιάζουν. Οἱ γυναῖκες δὲ θὰ ἤξεραν ποῦ νὰ μὲ ζητήσουν.

— Δὲν ἀκοῦτε;.. Ἐδῶ εἶμαι!..

— Τώρα!.. Ἐρχόμαστε!..

Καὶ ἡ φωνὴ ξεμάκραινε ἀκόμη περισσότερο. Ἀντὶ νὰ ἔρθουν, ἔφευγαν. Μὲ ζητοῦσαν πρὸς τὰ κάτω, στὸ ρέμα τοῦ Χαιρημονᾶ, κατὰ τὸ γιαλό, ἐνῶ ἐγὼ βρισκόμουν στὸ ρέμα τῆς Ζωοδόχου κατὰ τὸ ἐπάνω μέρος.

Ἀφοῦ περίμενα πολλὴ ὥρα ἄδικα τὶς καλὲς γυναῖκες ποὺ ἔψαχναν νὰ μὲ βροῦν, βρῆκα στὴν τύχη, πέρα ἀπὸ τὸ βράχο ὅπου στεκόμουν, ἕνα μικρὸ πέρασμα, ποὺ θὰ μποροῦσα ἀπ' αὐτὸ νὰ περάσω ἀντίπερα κατὰ τοῦ Χαιρημονᾶ. Μὲ σκισμένα τὰ χέρια, μὲ καταματωμένα τὰ πόδια, ἔφτασα ἀντίκρυ, σ' ἕνα ὕψωμα ποὺ ἔβλεπε κατὰ τὸ ρημαγμένο κελλὶ καὶ τὴ στερεμένη βρύση.

Μὰ ἐκεῖ ὁ δρόμος πιὰ κοβόταν· οὔτε μονοπάτι εἶχε, οὔτε πέρασμα. Ἦταν ἀδύνατο νὰ φτάσω ἀντίκρυ στὸ ἄλλο μέρος, στὸ κελλί.

Τοῦ κάκου εἶχα κοπιάσει. Ἔπρεπε νὰ κατέβω πάλι ὅλη τὴν κατηφοριὰ τῆς ρεματιᾶς, ποὺ μὲ τόσο κόπο τὴν ἀνέβηκα, καὶ νὰ ψάξω νὰ βρῶ τὸ δρόμο μου ἀπ' ἐκεῖ ποὺ τὸν ἔχασα, ἐκεῖ ὅπου τὸ ρέμα χωριζόταν κι' ὅπου μὲ εἶχε ἀφήσει μοναχὸ ἡ συντροφιά μου.

Μὰ ἤμουν τόσο ἀποκαμωμένος, ποὺ δὲν ἄντεχα πιὰ σὲ νέους κόπους. Οἱ γυναῖκες ποὺ εἶχαν βγεῖ γυρεύοντάς με, δὲ φάνηκαν πουθενά. Θὰ εἶχαν κατέβει φαίνεται κατὰ τὴν ἀκροθαλασσιά, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς ρεματιᾶς. Ἀπὸ πολλὴ ὥρα εἶχα πάψει νὰκούω τὶς φωνές τους.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἀπ' τὸ κεφάλι μου ἄκουσα κουδουνίσματα, σφυρίγματα καὶ τραχιὲς φωνές. Ἀπὸ πίσω μου βρισκόταν ἕνα ψῆλωμα, μιὰ παράξενη, ἀπότομη κορφή, ποὺ ἔμοιαζε σὰν κάστρο. Ἕνα κοπάδι γίδια ἀνέβαινε τὸν ἀνήφορο μὲ φωνὲς καὶ σφυρίγματα καὶ ποδοβολητό. Ἀπὸ ποῦ βγῆκαν αὐτὰ τὰ γίδια δὲν τὸ εἶχα πάρει εἴδηση. Βέβαια θὰ τὰ εἶχαν ποτίσει ἐπάνω στὴ μάννα τοῦ νεροῦ τῆς Ζωοδόχου καὶ τώρα τὰ κατέβαζαν στὴ βοσκή.

Ἕνα τσοπανόπουλο στὴν ἡλικία μου, μὲ τὸ ἄσπρο του πουκάμισο καὶ τὴν καπίτσα του, κρατώντας μιὰ γκλίτσα πολὺ πιὸ ψηλὴ ἀπὸ τὸ μπόϊ του, τὸ εἶδα νὰ στέκεται μιὰ στιγμὴ κατάντικρύ μου, στὸ κοντινότερο κατὰ μένα μέρος τοῦ βουνοῦ. Κοντά του στεκόταν ἕνα κοριτσάκι ὡς ὀχτὼ χρονῶν, μὲ τὴν κόκκινη μάλλινη ποδίτσα του, ξυπόλητο κι' ἀχτένιστο.

Ἅμα εἶδα αὐτὰ τὰ δυὸ πλάσματα πῆρα θάρρος καὶ φώναξα!

—Ἐ! σεῖς παιδιά!.. Ἔχασα τὸ δρόμο... Δὲ μοῦ λέτε ἀπὸ ποῦ νὰ κάνω;.. πῶς νὰ βγῶ ἀπ' ἐδῶ;

Ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντηση ὁ μικρὸς βοσκὸς σήκωσε ἕνα μεγάλο χαλίκι ἀπὸ χάμω καὶ τὸ πέταξε κατὰ τὸ μέρος μου. Τὸ χαλίκι ἔπεσε μὲ μεγάλο κρότο κάτω στὴ ρεματιά.

Καὶ δεύτερο καὶ τρίτο λιθάρι μοῦ ἔρριξε ὁ μικρὸς βοσκός

Ἕνα ἀπ' αὐτὰ λίγο ἔλειψε νὰ μὲ φοβίσῃ· χτύπησε τὸ βράχο ὅπου στεκόμουν, πέντε βήματα πιὸ πέρα ἀπὸ μένα.

Τὸ κοριτσάκι γέλασε μὲ παιδιάστικη χαρά. Ἐγὼ παραμέρισα λιγάκι, καὶ κάθησα στὸ χαμηλότερο μέρος τοῦ βράχου, ἀνάμεσα στὰ ὁλεύωδα θυμάρια καὶ στοὺς σχοίνους.

Ἔτσι ὅπως ἤμουν ἀποκαμωμένος, ἀφανισμένος, κάθησα ἐπάνω στὸ ἀπάτητο χορτάρι, ἀκούμπησα τὸ κεφάλι μου σ' ἕνα σχοῖνο καὶ δὲν ξέρω ἂν κοιμήθηκα ἢ ὀνειρεύτηκα ἢ ὅ,τι εἶδα τὰ εἶδα στὰ ξύπνια μου: Παρουσιάστηκε μπροστά μου ἕνας γέροντας σεβάσμιος μὲ κάτασπρα γένια καὶ μακρὺ ράσο. Μ' ὅλο ποὺ ἦταν χλωμός, τὸ πρόσωπό του ἦταν δροσερὸ σὰν τοῦ παιδιοῦ καὶ εἶχε μιὰ παράξενη ὀμορφιά, ποὺ μόνο οἱ ἅγιοι στὶς εἰκόνες ἔχουν.

Μὲ φώναξε μὲ τ' ὄνομά μου καὶ εἶπε:

— Πῶς ἦρθες ἐδῶ, τέκνο μου;

—Ἔχασα τὸ δρόμο, ἀπάντησα ἐγώ.

Ὁ γέρος κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Ἔτσι χάνουν τὸ δρόμο τους, εἶπε, ὅσοι δὲν ξέρουν ποῦθε ἔρχονται καὶ ποῦ πηγαίνουν. Μήπως σ' ἔστειλαν πουθενὰ σὲ καμιὰ δουλειὰ καὶ λές: «ἔχασα τὸ δρόμο;» Γιατὶ δὲν ἔκανες ὑπακοή; Δὲ σοῦ εἶπε ὁ πατέρας σου ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνῃς ἐκεῖ, ὡς που νἀπολύσῃ ἡ ἐκκλησιά: Γιατὶ ἔφυγες;

Δέν ἤξερα τί νὰ τοῦ πῶ. Δὲ μοῦ ἐρχόταν οὔτε κὰν νὰ τὸν ρωτήσω πῶς τὸ ξέρει.

— Καὶ δὲ σοῦ ἔφτασε ὁ κίνδυνος ποὺ πέρασες, ποὺ κόντεψε νὰ σὲ σκοτώσῃ ἡ φοράδα σήμερα τὸ πρωΐ; Δὲν ἔπρεπε νὰ βάλῃς γνώσῃ;

—Ἄ, ἤσουν ἀντίκρυ καὶ μ' ἔβλεπες;. εἶπα ἐγώ, μὴν ξέροντας τί ἄλλο νὰ εἰπῶ.

—Ἐμεῖς τὰ βλέπουμε ὅλα, εἶπε μὲ παράδοξο τόνο ἐκεῖνος. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χαιρήμων, ὁ καλόγερος ποὺ σοῦ μιλοῦσε προχθὲς ὁ πατέρας σου.

Δὲ δούλευε ὁ μυαλό μου. Οὔτε κὰν στοχάστηκα πῶς ὁ Χαιρήμων ὁ καλόγερος, ποὺ μοῦ μιλοῦσε ὁ πατέρας μου, ἦταν ἀπὸ πολλὰ χρόνια πεθαμένος.

— Πήγαινε, μοῦ εἶπε. Νὰ βάλῃς μετάνοια στὸν πατέρα σου καὶ νὰ τοῦ πῇς ἀπὸ μέρους μου, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι πιὸ αὐστηρὸς στὰ παιδιά.

Δὲν κατάλαβα πῶς ξύπνησα κι' οὔτε ἤξερα ἂν εἶχα ἀποκοιμηθῆ. Βρέθηκα ἔχοντας τὰ μάτια μου ἀνοιχτά. Μιὰ παράξενη, βαθειὰ μοσχοβολιά, σὰν ἀπ' ὅλα μαζὶ τὰ θυμάρια, τὶς μυρτιὲς καὶ τἀγριολούλουδα τοῦ βουνοῦ, μὲ μεθοῦσε μὲ τὴ γλύκα τῆς. Κοντά μου στέκονταν οἱ δυὸ γυναῖκες, ποὺ μ' ἔψαχναν τώρα καὶ τόση ὥρα. Ἦταν κιόλας μεσημέρι κι' εἶχαν περάσει πέντε ὁλόκληρες ὧρες ποὺ ἔλειπα ἀπὸ τὸν αὐλόγυρο τῆς ἐκκλησιᾶς, ὅπου λειτουργοῦσε ὁ πατέρας μου.

—Ἄχ, ἄπονε, ἀπόκοτε, ἔκανε ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες. Πῆγες μὲ τὰ παλιόπαιδα καὶ γύριζες στὰ χαμένα.

— Καὶ σ' ἀφίσανε καὶ χάθηκες μέσα στὸ ρέμα. Καὶ κρύφτηκαν ἀπ' τὸν πατέρα σου. Κι' ἐμᾶς μᾶς εἶπαν πῶς δὲ σὲ εἶδαν.

— Τώρα πῶς θὰ γλυτώσῃς τὸ ξύλο; εἶπε ἡ πρώτη. Μ' ὅλο τὸ δίκιο, σοῦ πρέπει νὰ τὶς φᾷς...

— Σώπᾶ σύ, εἶπε ἡ ἄλλη. Ἔλα, κι' ἐμεῖς θὰ σὲ γλυτώσουμε. Ἐμεῖς οἱ γυναῖκες, πρόσθεσε γυρίζοντας κατὰ τὴν ἄλλη, γι' αὐτὸ ἔχουμε πλατειὲς ποδιὲς μὲ πολλὲς δίπλες, γιὰ νὰ γλυτώνουμε τὰ παιδιὰ ὅταν θέλουν νὰ τὰ δεῖρουν οἱ πατεράδες τους.

Κι' οἱ δυό τους γέλασαν δυνατὰ κι' ἡ ἔρημη ρεματιὰ ὁλόκληρη ἀντιλάλησε ἀπὸ τὸ εὔθυμο κρυσταλλένιο γέλιο τους.

— Δὲν τὸν ἀφήνει, εἶπα ἐγώ, ὁ Χαιρήμων ὁ καλόγερος νὰ μὲ δεῖρῃ.

— Ποιὸς Χαιρήμων καλόγερος; Τί λές; Εἶσαι στὰ καλά σου; Μὴν ἔπαθες τίποτε; Μὴν εἶδες κανένα στοιχειὸ στὸ ρέμα καὶ σοῦ γύρισε τὰ μυαλά;

Γύρισα τὸ κεφάλι μου κι' ἔρριξα μιὰ ματιὰ κατὰ τὰ χαλάσματα τοῦ παλιοῦ ἔρημου κελλιοῦ. Τότε φοβήθηκα καὶ σώπασα.

Ὁ πατέρας μου ἔμεινε συλλογισμένος ὅταν τοῦ διηγήθηκα ὅσα πέρασα καὶ τὸ ὄνειρο ἢ τὴν ὀπτασία ποὺ εἶδα.

— Σκληροτράχηλος εἶσαι! μοῦ λέει.

Ἀπὸ τότε δὲν ξανατόλμησα πιὰ νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ τὸ πατέρα μου δίχως νὰ πάρω τὴν ἄδειά του.

(Τέλος)

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΛΙΖΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Εἶχα νὰ δῶ τὴ Μαρία, τὴ μικρή μου φίλη, ποὺ μοῦ ἐμπιστευόταν τὶς χαρὲς καὶ τοὺς παιδιάτικους πόνους της, ἀρκετὸ καιρό. Ἡ Μαρία εἶναι μιὰ κοπελλίτσα δεκάξη-δεκαεφτὰ χρόνων, γλυκειὰ μελαχροινή, γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ κάμπου, ὅμοια μὲ τὰ πιὸ ὄμορφα λουλούδια του, πρόσχαρη καὶ γελαστὴ σὰν τὰ γάργαρα νερά του καὶ μὲ μάτια φωτεινὰ σὰν τἀντιφεγγίσματα τοῦ ἥλιου πάνω στὴ δροσερὴ χλόη. Φτωχούλα ὅμως πολύ. Ἔχει μείνει ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα — καπετάνιος ἦταν καὶ χάθηκε ἀπὸ χρόνια σὲ ναυάγιο — καὶ γιὰ νὰ βοηθάῃ τὴ χήρα μάννα της ποὺ ξενοδουλεύει, κάνει κι' αὐτὴ σπὰ σπίτια διάφορα θελήματα γιὰ νὰ βγαίνῃ τὸ ψωμί...

Τὴν τελευταία λοιπὸν φορὰ ποὺ χωρίσαμε, διατηροῦσε στὸ πρόσωπό της τὴν ἔκφραση ἐκείνη ποὺ προδίνει γαλήνη ψυχική. Μὰ τό δειλινὸ ποὺ τὴ συνάντησα στὸν κάμπο μὲ τὶς ἄγριες βιόλες, καθὼς μὲ χαιρέτησε, μοῦ φάνηκε διαφορετική, σὰν ἀνήσυχη καὶ σὰν πονεμένη.

— Τί ἔχεις, Μαρία; Χάθηκες τόσον καιρό, καὶ σήμερα δὲν σὲ βλέπω γελαστή, εὐχαριστημένη, ὅπως ἄλλες φορές.

— Ὦ, μ' ἂν ἤξερες πόση λύπη μοῦ πλακώνει τὴν καρδιά! ψιθύρισε καὶ τὰ ὑπέροχα μάτια της βούρκωσαν μὲ μιᾶς. Τὴν κοίταζα ἔκπληκτη κι' ἐκείνη, πρὶν προφτάσω νὰ τὴν ρωτήσω, μοῦ ἐξηγήθηκε ἂν καὶ κάπως ἀόριστα. «Εἶναι μιὰ ἱστορία πολὺ λυπητερὴ αὐτὰ ποὺ θἀκούσῃς». Στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ στεκόμαστε, ἕνα μονοπάτι στολισμένο στὰ πλάγια μ' ὁλάνθιστους θάμνους ἄρχιζε καὶ κατηφόριζε πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά.

—Κατεβαίνουμε στὰ βράχια; μοῦπε ἡ Μαρία. Ἐκεῖ μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω πιὸ ἥσυχα κι' ἴσως αὐτὸ μοῦ κάνει καλό.

— Πᾶμε.

* * *

— Θυμᾶσαι, ἄρχισε θλιμμένα ἡ φίλη μου, μόλις ξεκινήσαμε, μὲ πόση ἀγάπη σοῦ μιλοῦσα πάντα γιὰ τὴ Λίζα, τὴ μικρὴ ἀρχόντισσα ποὺ ζοῦσε τὸ καλοκαῖρι σὲ κείνην κεῖ τὴ βίλλα, κοντὰ στὸ δάσος; Ἦταν τόσο καλὴ μαζί μου, τόσο καταδεχτικιά! Θυμᾶσαι ποὺ σοῦ ἔλεγα ὅτι τὴν πρώτη φορὰ ποὺ μὲ εἶδε στὸν κάμπο, μὲ σταματησε καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τῆς πηγαίνω κάθε πρωΐ, ἂν εἶναι δυνατό, ἕνα μπουκέτο ἀπὸ τὰ μύρια ἀγρολούλουδα, ποὺ στόλιζαν ἁρμονικὰ τὴ φύση ὁλόγυρά μας. Κρατοῦσε καὶ κείνη τότε μερικὰ στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὰ κοίταζε μαγεμένη. Αὐτό, μοῦ εἶπε, θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸ κάνῃ ἡ ἴδια κάθε μέρα. Θὰ τὴν εὐχαριστοῦσε περισσότερο νὰ τὰ μαζεύῃ μόνη της, ἀλλὰ δὲν τὴν ἄφιναν νὰ βγαίνῃ πολύ. Ἦταν λιγάκι ἀρρωστη καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ κουράζεται.

Κι' ἀλήθεια ἦταν τόσο ἀσθενικιά. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα χλώμιαζε περισσότερο· κι' ὅσες φορὲς ἔτυχε νὰ τήν δῶ μὲ ρόδινο χρῶμα, ἦταν πάντα ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὰ μάτια μισοκλεισμένα καὶ βαρειά...

Ἀπὸ τότε λοιπὸν ποὺ μὲ παρεκάλεσε, ἄρχισα νὰ βγαίνω κάθε μέρα πρωΐ-πρωΐ στὸν κάμπο. Περνοῦσα μὲ προσοχὴ ὅλη τὴν ἔκταση κι' ὥς που νὰ φτάσω στὴ βίλλα, γέμιζα τὸ πανέρι μου μὲ φρεσκοκομμένα πολύχρωμα λουλούδια. Πῶς τἀγαποῦσε ἡ Λίζα! Στὸ ξύπνημά της γινόταν φαιδρή, ὅταν μὲ πρόφταινε νἄρχουμαι ἀπ' τὸ μονοπάτι. Κι' ἤθελε τότε νὰ μὲ φωνάξῃ ἀμέσως ὀτὴν κάμαρά της, νὰ στολίσουμε μαζὶ τὰ βάζα της καὶ μόνο ἀφοῦ μ' ἀντάμειβε γενναῖα μ' ἄφινε νὰ φύγω.

Τὸ ἀνθισμένο μονοπάτι κατηφόριζε περισσότερο ἐδῶ καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη στροφὴ βρεθήκαμε στὰ γυμνὰ βράχια τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

Τὸ δειλινὸ ἄπλωνε τὴ γαλήνη στὸ ἔρημο πέλαγος. Βαθιὰ μόνο, χαμένες στὸν ὁρίζοντα, δυὸ-τρεῖς βαρκοῦλες ἀκινητοῦσαν. Καθήσαμε σὲ κάποιο βράχο, ἐνῶ τὰ μικρὰ κύματα ποὺ χάϊδευαν τὰ βότσαλα, συνόδευαν ἁρμονικὰ τὴ θλιμένη φωνὴ τῆς Μαρίας ποὺ ἐξακολούθησε:

— Μιὰ μέρα ὅμως βρῆκα τὴ Λίζα ἄνω-κάτω. Ταράχτηκε μόλις μ' ἀντίκρυσε καὶ σπρώχνοντας τὸ πανέρι ποὺ τῆς ἔδινα, μὲ κοίταξε κατάματα αὐστηρὰ καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἄφησέ τα αὐτά, Μαρία κι' ἄκου τί θὰ σοῦ πῶ. Χτές, ὅταν πῆγες νἀφίσῃς τὸ βάζο ἐκεῖ στὸ τραπέζι, στάθηκες ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ θαυμάσῃς τὸ δυχτυλίδι μου ἐκεῖνο, πού, καθὼς μοῦ εἶπες, σ' ἄρεσε πολύ. Ἔτσι; Τώρα λοιπὸν θέλω νὰ μοῦ πῇς—πρόσεξε ὅμως, ὄχι ψέμματα! — τί τὸ ἔκανες ἔπειτα, ποῦ τὸ ἔβαλες;

Ὅποιος κι' ἂν ἦταν στὴ θέση μου ἐκείνη τὴ στιγμὴ κι' ἔβλεπε τὴν ἕως τότε ἀγγελικιὰ Λίζα νὰ τὸν κοιτάζῃ τόσο ὕποπτα καὶ νὰ τοῦ μιλᾷ ἔτσι ἀπότομα, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τὰ χάσῃ. Τί ἤθελες νὰ κάμω κι' ἐγώ; Χλώμιασα μὲ μιᾶς κι' ἐνῶ ἡ καρδιά μου πήγαινε νὰ σπάσῃ ἀπ' τὴν ταραχή, τῆς ἀπάντησα.

— Μὰ ἐκεῖ ποὺ τὸ βρῆκα, Ἄκρη, ἄκρη στὸ τραπέζι.

Τὸ εἶπα ὅμως, φαίνεται, τόσο φοβισμένα, ποὺ τῆς ἔδωσα τὴν εὐκαιρία νὰ μὲ καρφώσῃ μὲ τὰ λόγια της.

— Τότε πῶς ἔγινε ἄφαντο ἀπὸ χτὲς τὸ πρωΐ; Καὶ ποιὸς θὰ τολμοῦσε νἀγγίξῃ ἕνα κόσμημα δικό μου; Ἔπειτα, κανένας ἄλλος δὲν πάτησε κείνη τὴν ὥρα στὴν κάμαρά μου. Ὥστε, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κρύβεσαι μὲ ψέμματα!..

— Κυρία Λίζα, φώναξα τότε, ξεσπῶντας σὲ λυγμούς. Δὲν ξέρω τί μοῦ λέτε... Δὲν πῆρα ἐγὼ τὸ δαχτυλίδι σας... Σᾶς τ' ὁρκίζομαι στὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα μου. Ἐκεῖ τἄφησα. Νά, ἐκεῖ ἄκρη-ἄκρη. Δὲν τὸ πῆρα. Πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ;

Ἡ καρδιά μου εἶχε σταματήσει τώρα κάτω ἀπ' τὸ ψυχρὸ βλέμμα της. Δὲν ἦταν ἡ Λίζα αὐτή. Μὲ κοίταζε σὰν μάρμαρο καὶ μ' ἄφισε γιὰ πολλὴ ὥρα νὰ κλαίω, σὰν νἀβρισκε σ' αὐτὸ εὐχαρίστηση.

Ξαφνικὰ στηρίχτηκε στὸ τραπέζι, ἔγινε ἀκόμα πιὸ χλωμὴ ἀπ' ὅ,τι ἦταν καὶ γέρνοντας σὲ μιὰ πολυθρόνα μοῦ ψιθύρισε σὲ ἄλλον τόνο, σὰν

μετανοημένη γιὰ ὅλα ὅσα εἶχε πεῖ.

Καλά, Μαρία, σὲ πιστεύω, δὲν τὸ πῆρες ἐσύ... Θὰ ψάξω καλύτερα καὶ ἴσως τὸ βρῶ. Πήγαινε τώρα, λησμόνα ὅ,τι σοῦ εἶπα καὶ φέρνε μου πάντα τὰ λουλούδια σου. Αὔριο πάλι θὰ σὲ περιμένω

* * *

Ἕνας κάτασπρος γλάρος πέταξε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας καμαρωτὸς καὶ σὲ λίγο χάθηκε βαθιά, στὸν ἄχρωμο τώρα ὁρίζοντα. Μοῦ φάνηκε σὰν τὴ λευκὴ χαρὰ τῆς Μαρίας, ποὺ κρύφτηκε σὲ σκιές, σὰν αὐτὲς τοῦ βραδυοῦ, ποὺ ἔπεφταν ἀργὰ-ἀργά.

— Ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἐξακολούθησε ἡ φίλη μου, δὲν μποροῦσα νὰ κρατηθῶ ἀπ' τὰ κλάμματα. Τὸ κεφάλι μου ἔκαιγε, θάχα πολὺ πυρετό. Ἡ μάννα μου φοβήθηκε μὴν πάθω τίποτα καὶ σὰν ἄκουσε πὼς ἤθελα τὴν ἄλλη μέρα νὰ βγῶ στὰ λειβάδια γιὰ τὴ Λίζα, μὲ μάλωσε ἄσχημα.

— Τρελλάθηκες καὶ γυρεύεις νὰ ξαναπᾷς στὴν ἀρχοντοπούλα σου; Δὲν σ' ἔφτασε ὅ,τι ἄκουσες ἀπ' τὸ στόμα της, σ' ἔβγαλε καὶ κλέφτρα, ποὺ μᾶς ντρόπιασε; Θὲς νὰ μᾶς εὕρῃ καὶ καμμιὰ μεγαλύτερη συμφορά;

Ἄδικα προσπάθησα νὰ τὴν καταφέρω νὰ μάφίσῃ. Ἡ μάννα μου ἦταν ἀμετάπειστη. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς κι' ἐγὼ δὲν εἶχα μεγάλη ὄρεξη νὰ ξαναπάω στὴ Λίζα ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα. Ἂς τὴν ἀφίσω, ἔλεγα, κάμποσο καιρὸ νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ φερθῇ ἔτσι, κι' ὕστερα πηγαίνω. Ὅταν ὅμως πέρασαν λίγες μέρες μ' ἔπιασε ἡ περιέργεια νὰ μάθω ἂν βρῆκε τὸ ὡραῖο της κόσμημα, κι' ἐπειδὴ ἡ Λίζα μοῦ εἶχε πεῖ πὼς θέλει πάντα τὰ λουλούδια μου, σκέφθηκα κάποιο πρωὶ νὰ τῆς ξαναπάω. Μὰ ἡ μάννα μου δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια.

— Κοίτα καλά, μὲ φοβέριζε. Νὰ μὴ μάθω πὼς ξαναπάτησες στὸ κατῶφλι της...

Ἔτσι πέρασε κανένας μῆνας ἀκόμα χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ δῶ τὴ Λίζα. Καὶ μιὰ μέρα ἔμαθα πὼς ἔφυγαν ἀπ' τὴν ἐξοχὴ γιὰ τὴν πολιτεία. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς αὐτὸ δὲν μοῦ στοίχισε. Τότε ἴσα-ἴσα εἶχα ἀρχίσει νὰ καταφέρνω τὴ μάννα μου γιὰ νὰ μ' ἀφίσει νὰ ξαναπάω ἐκεῖ, καὶ τῶρα μὲ βασάνιζε ἡ σκέψη πὼς ἡ μικρὴ ἀρχόντισσα θὰ εἶχε φύγει μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι ἤμουν μιὰ ἐλεεινή, μιὰ κλέφτρα.

Πέρασε ἀρκετὸς ἀκόμα καιρός, χωρὶς νὰ μάθω νέα τῆς Λίζας. Ὅταν προχτές, ξαφνικά, λαβαίνουμε ἕνα δέμα κι' ἕνα γράμμα γιὰ μένα... Ἡ μάννα μου κι' ἐγὼ σαστίσαμε. Στὸ σπίτι μας ἀπὸ τότε ποὺ χάθηκε ὁ συχωρεμένος ὁ πατέρας μου, ταχυδρόμος δὲν πάτησε κι' αὐτὸ πού γινόταν τώρα μᾶς ξάφνισε.

—Ἄ, κατάλάβα, ἔκανα ἐγὼ χωρὶς νὰ θέλω καὶ κάτι πῆγα νὰ πῶ.

— Ναί, καλὰ τὸ μάντεψες. Ἦταν ἀπὸ τὴ Λιζα. Μοῦ ἔγραφε πὼς ὅσο πάει γίνεται καὶ πιὸ ἀσθενική, γιατὶ ὁ πυρετὸς δὲν τὴν ἀφίνει, πὼς δὲν ξέρῃ ἂν θὰ μπορέσῃ τἄλλο καλοκαίρι νὰ ξανάλθῃ στὸν τόπο μας, γιατὶ λένε νὰ πᾶνε γιὰ τὴν ὑγεία της σὲ τάξεῖδι πολὺ μακρινό, πὼς δὲν θὰ ξεχάσῃ ποτὲ τὴ χαρὰ ποὺ τῆς ἔδιναν τὰ πρωϊνὰ ὁλόδροσα λουλούδια μου, καὶ πὼς γιὰ ἐλάχιστο δεῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνη της μοῦ ἔστελνε αὐτὰ τὰ λίγα δῶρα.

Ἀνοίξαμε καὶ τὸ δέμα. Εἶχε μέσα ὅλο πράγματα χρήσιμα, διαλεγμένα μὲ τὴ στοργὴ καὶ τὴν ἀγάπη τῆς Λίζας. Ἀλλὰ μέσα-μέσα βρῆκα καὶ κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενα ποτέ: ἕνα βελούδινο βυσσινὶ κουτάκι, τόσο-δά, ποὺ τὸ περιεχόμενό του μοῦφερε μεγάλη ταραχή. Θὰ μάντεψες ἴσως. Ἔκλεινε μέσα του ἕνα λαμπερὸ δαχτυλίδι, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ποὺχε χάσει ἡ Λίζα...

«... Φεύγοντας τώρα, ἴσως γιὰ πάντα—ἔτσι ὅπως διαρκῶς ἐξασθενῶ ποιός ξέρει ἂν θὰ ξαναγυρίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ μακρὺ ταξεῖδι—»μοῦ ἔγραφε, —«θέλω νὰ διορθώσω τὸ κακὸ ποὺ σοῦ προξένησα καὶ σοῦ χαρίζω τὸ κόσμημά μου, ποὺ βρέθηκε τυχαῖα τὴν τελευταία ὥρα ποὺ θὰ φεύγαμε τότε, κάτω ἀπὸ ἕνα βαρὺ ἔπιπλο τῆς κάμαράς μου. Θὰ κύλησε, φαίνεται ἀπ' τὸ τραπέζι ἐκεῖ καὶ κανένας δὲν τὸ ἀντιλήφθηκε».

Τὰ λόγια αὐτὰ μ' ὅλη τὴ χαρὰ ποὺ μοῦδωσαν, γιατὶ μάθαινα ἐπιτέλους πὼς εἶχα πάψει νὰ εἶμαι γιὰ τὴ Λίζα μιὰ κλέφτρα, αὐτὰ τὰ ἴδια μοῦφεραν μιὰ λύπη ἀπέραντη, γιὰ τὴν κατάσταση τῆς ὑγείας της. Φοβᾶμαι πὼς ἡ Λίζα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ παλαίψῃ γιὰ πολλὴν καιρὸ μὲ τὴν ἀρρώστεια. Κι' ὅσο συλλογιέμαι πὼς μπορεῖ νὰ μὴν τὴν ξαναδῶ ποτέ...

Ἐδῶ ἡ Μαρία σταμάτησε νὰ μιλᾶ. Ἔγειρε λίγο τὸ κεφάλι της καὶ ἄφησε νὰ τρέξουν ἄφθονα τὰ δάκρυά της. Μὲ τί λόγια νὰ τὴν παρηγαροῦσα; Εἶχα μπροστά μου μιὰ λευκή, μιὰ ἀγνότατη ψυχή, ποὺ ὑψωμένη πάνω ἀπ' τὶς περιστάσεις, ἔδειχνε τὴ λατρεία της πρὸς μιὰ ἄλλη ὁμοιά της.

Ὡστόσο σὲ λίγο τῆς εἶπα:

— Ποῦ ξέρεις, Μαρία; Μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ κανένα θαῦμα. Μὰ ἂν ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ καλέσῃ τὴ Λίζα κοντά του, θὰ πῇ πὼς ἡ θέση της εἶναι πιὸ πολὺ στὸν οὐρανό, ἐκεῖ...

Σ' αὐτὸ ἡ Μαρία δὲν μ' ἀπάντησε, μόνο ποὺ φάνηκε σὰν πιὸ παρηγορημένη. Κι' ἐπειδὴ εἶχαν ἁπλωθεῖ ὁλόγυρά μας περισσότερο πυκνὲς οἱ σκιὲς κι' ἡ ἡσυχία τοῦ βραδυοῦ, σηκωθήκαμε γιὰ νὰ φύγουμε, ἐνῶ ἡ σκέψη μας πλανιόταν μακριὰ πρὸς μιὰ χλωμὴ κοπέλλα, τὴν ἀγγελικιὰ Λίζα.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΚΟΡΔΟΠΑΤΗ

ΧΙΔΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΩΡΑΙΑ, ΛΑΜΠΡΑ, ΩΡΑΙΑ...

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει μιὰ λέξη, μιὰ φράση, ποὺ τὴ μεταχειρίζεται μηχανικά, ἀσυναίσθητα, κάθε φορὰ ποὺ γυρεύει μιὰ κυριολεξία, ἢ ἀπὸ κάποια συγκίνηση δὲν ξέρει τί νὰ πῇ. Ἄλλος λέει «ναί, μάλιστα», ἄλλος «αὐτό», ἄλλος «πῶς;», ἄλλος «πολὺ καλά», κι' οἱ περισσότεροι «ὁ ἀπαυτός, ἡ ἀπαυτή, τὸ ἀπαυτό». Ὑπάρχει μάλιστα καὶ ρῆμα «αὐτώνω», ποὺ τὸ μεταχειρίζουνται ὅταν δὲν ἔχουν πρόχειρο τὸ ρῆμα ποὺ χρειάζεται. «Τὸ αὐτωσα, θὰ τὸ αὐτώσω» καὶ καθεξῆς.

Κάποιος μεταχειριζόταν στὴν ὁμιλία του τὴ φράση: «ὡραῖα, λαμπρά, ὡραῖα!». Φυσικά, σὲ μερικὲς περιστάσεις ταίριαζε πολὺ καλά, ὅταν π: χ: τοῦ ἔδιναν μιὰ καλὴ εἴδηση, ὅταν βρισκόταν μπροστὰ σ' ἕνα καλόστρωμένο τραπέζι, ὅταν ξανάβρισκε κάτι χαμένο κτλ. Ἀλλὰ πολλὲς φορὲς δὲν ταίριαζε καθόλου. Τοῦ ἔδιναν ἄξαφνα μιὰ κακὴ εἴδηση κι' ἐκεῖνος, στὴ συγκίνησή του, ψιθύριζε: «Ὡραῖα, λαμπρά, ὡραῖα!». Ἢ διηγόταν τίποτα δυσάρεστο, θλιβερό, τραγικό, κι' ὕστερα ἀπὸ κάθε του φράση, ἔλεγε «ὡραῖα, λαμπρά, ὡραῖα!». Ἔτσι μιὰ φορὰ τὸν ἄκουσα νὰ διηγεῖται τἀκόλουθα:

—Ἐπρόκειτο νὰ πᾶμε ταξεῖδι, ἡ ἀδερφή μου κι' ἐγώ, ὡραῖα, λαμπρά, ὡραῖα!.. Μπαίνουμε στὸ σιδηρόδρομο, ὡραῖα, λαμπρά, ὡραῖα!.. Ξεκινᾶμε, ὡραῖα, λαμπρά, ὡραῖα!.. Ἐκτροχιάζεται τὸ τραῖνο, ὡραῖα, λαμπρά, ὡραῖα!.. Σπάζει τὸ πόδι της ἡ κακοκοίρα ἡ ἀδερφή μου, ὡραῖα, λαμπρά, ὡραῖα!.. Τὴν πᾶμε στὸ νοσοκομεῖο καὶ τῆς τὸ κόβουν, ὡραῖα, λαμπρά, ὡραῖα!.. Παθαίνει ὅμως μόλυνση καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες πεθαίνει, ὡραῖα, λαμπρά, ὡραῖα!..

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τέτοιο πρόγευμα, ἡ Μπέττυ εἶχε ἰδεῖ καμμιὰ φορὰ νὰ σερβίρουν στοὺς ἐξαιρετικοὺς πελάτες τοῦ ξενοδοχείου, μὰ αὐτὴ ἡ ἴδια οὔτε εἶχε δοκιμάσει ποτέ!

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔφθασε ἡ μὶς Βὰν-Κούρτ. Ἡ κυρία Τοῦκερ, ὅπως τὸ εἶχε ἀποφασίσει ἀπὸ τὴν προηγουμένη, ζήτησε νὰ τῆς μιλήσῃ ἰδιαιτέρως. Μολαταῦτα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνομιλίας αὐτῆς δὲν ἦταν ὅπως τὸ περίμενε, γιατὶ τὸ ὕφος της ἦταν πολὺ ξυνισμένο ὅταν πῆγε νὰ φωνάξῃ τὴν Μπέττυ καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὴν μὶς Μάργκαρετ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς μάταια προσπάθησε ἡ ξενοδόχισσα νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ δικαιώματα ποὺ εἶχε ἀπέναντι τῆς Μπέττυ καὶ τὴν εὐθύνη ποὺ εἶχε ἀναλάβει ὅταν τὴν παρέλαβε ἀπὸ τὸ ἄσυλο. Ἡ μὶς Βὰν-Κοὺρτ τῆς ἐδήλωσε κατηγορηματικά, ὅτι ἡ ἀπάνθρωπη σκληρότητα ποὺ εἶχε δείξει πάντα στὴ μικρὴ ὀρφανὴ καὶ ἡ ἀπόλυτη παραμέληση τῆς ἀνατροφῆς της, τὴν στεροῦσαν ἀπὸ κάθε δικαίωμα. Καλύτερα μάλιστα θὰ ἔκανε νὰ μὴ θελήσῃ νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματα ποὺ διατεινόταν πὼς εἶχε, γιατὶ ἂν ἡ ἀστυνομία ἔκανε ἀνακρίσεις τὰ πράγματα θὰ γύριζαν εἰς βάρος της καὶ θὰ εἶχε μεγάλες φασαρίες.

Ὅταν ἡ Μπέττυ μπῆκε στὸ σαλόνι συνοδευομένη ἀπὸ τὴν ξενοδόχισσα, ἡ μὶς Βὰν-Κούρτ, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰ προσοχὴ σ' αὐτήν, εἶπε στὴ μικρή:

— Καλημέρα, Μπέττυ. Πήγαινε, παιδί μου, νὰ βάλῃς τὸ καπέλλο σου καὶ ἔλα νὰ κάνουμε μιὰ βόλτα.

Σὲ λίγα λεπτὰ ἡ Μπέττυ παρουσιάστηκε ἕτοιμη. Χωρὶς καμμιὰ λύπη βγῆκε γιὰ τελευταία φορὰ ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνο ὅπου εἶχε περάσει τὰ πιὸ βασανισμένα παιδικά της χρόνια, καὶ ἀκολούθησε τὴν μὶς Βὰν-Κοὺρτ στάμάξι, ἀρχίζοντας τὴν καινούργια της ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἕνας γύρος στὰ μαγαζιά

Ἑνόσω τὸ ἁμάξι ἔτρεχε, ἡ μὶς Βὰν-Κοὺρτ κι' ἡ Μπέττυ μιλοῦσαν.

—Ἀγαπητή μου Μπέττυ, ἔλεγε ἡ μὶς Βὰν-Κοὺρτ στὴ μικρή της συντρόφισσα, ἡ ζωὴ ποὺ πέρασες ἴσαμε σήμερα δὲν ταιριάζει μὲ τὴν καινούργια κοινωνική σου θέση. Εἶσαι πολὺ νὰ βεβαιωθῇ πὼς ἐσὺ εἶσαι ἡ ἔγγονὴ τοῦ Ντένις Μὰκ-Γκουΐρ. Αὔριο μεθαύριο θὰ φθάσῃ. Ἐντωμεταξὺ ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ μένῃς πιὰ στῆς κυρίας Τοῦκερ. Ἄλλωστε δὲν πιστεύω νὰ αἰσθάνεσαι καὶ πολὺ μεγάλη συμπάθεια γι' αὐτήν;

—Ὤ, ὄχι, καθόλου! φώναξε ἡ Μπέττυ.

— Λοιπόν, ἐξακολούθησε ἡ μὶς Μάργκαρετ χαμογελώντας, ἂν θέλῃς νὰ ἔρθῃς νὰ καθήσῃς μαζί μας, ὥς που νὰ κανονισθῇ ἡ ζωή σου. Ἡ μητέρα μου μοῦ ἀνέθεσε νὰ σὲ προσκαλέσω ἀπὸ μέρους της. Δὲν μπόρεσε χθὲς νὰ σὲ ἰδῇ γιατὶ ἦταν λίγο ἀδιάθετη. Αὐτὸ τῆς συμβαίνει συχνὰ καὶ τὴν ὑποχρεώνει νὰ κλείνεται στὴν κάμαρά τῆς. Θὰ εὐχαριστηθῇ ὅμως πολὺ ἀνσὲ ἰδῇ. Ἐσὺ τί λές;

—Ἄχ, χρυσή μου μὶς Μάργκαρετ, ἔκανε ἡ Μπέττυ, τί καλὴ ποὺ εἶστε! Τί χαρὰ νὰ ἔρθω νὰ καθήσω μαζί σας! Καὶ νὰ μὴ ξαναγυρίσω πιὰ στὴν κυρία Τοῦκερ! Ὤ, μὰ εἶμαι πάρα πολὺ εὐτυχισμένη!

Καὶ ἡ Μπέττυ σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέση της καὶ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μὶς Μάργκαρετ.

— Ἥσυχα, Μπέττυ, ἔκανε γελώντας ἡ καλή μὶς.

— Καὶ λοιπόν, ἔκανε τὸ παιδὶ μὲ ζωηρότητα, θὰ μὲ μάθετε νὰ εἶμαι καλὴ σὰν καὶ σᾶς, δὲν εἶναι ἔτσι; Συχνὰ εἶμαι πολὺ κακὸ παιδί· ἔχω τοῦ κόσμου τὰ ἐλλατώματα, μὰ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ εἶμαι καλὴ καὶ νὰ κάνω πάντα ὅ,τι εἶναι τὸ σωστό.

— Οἱ προθέσεις σου εἶναι λαμπρές, εἶπε ἡ μὶς Μάργκαρετ καὶ πιστεύω πὼς θὰ τὶς κρατήσῃς καὶ μὲ τὸν καιρὸ θὰ διορθώσῃς τὰ ἐλλατώματα ποὺ λὲς πὼς ἔχεις. Γιὰ τὴν ὥρα πᾶμε νὰ σοῦ ψωνίσουμε μερικὰ φορέματα ποὺ σοῦ εἶναι ἀπαραίτητα.

Τί εὐχάριστη ἀσχολία!

Ὕστερα ἀπὸ μιάμισυ ὥρα, κι' ἀφοῦ μπῆκαν σὲ πέντε-ἕξη πολυτελέστατα μαγαζιά, ἡ μικρὴ σταχτοπούτα τῆς κυρίας Τοῦκερ βρέθηκε ντυμένη, κατὰ τὴ γνώμη της, καλύτερα κι' ἀπὸ βασιλοπούλα!

Τῆς εἶχαν δοκιμάσει πολλὰ φορέ-

«Χρησιμοποίησε τὴ μιὰ κορδέλλα γιὰ ζώνη καὶ τὴν ἄλλη γιὰ γραβάτα». (Σελ. 138, στ. α'.)

πλούσια, ἀφοῦ σύμφωνα μὲ τὴ διαθήκη τοῦ παπποῦ σου, ὅλη ἡ περιουσία του εἶναι στὴ διάθεσή σου. Ὄχι βέβαια πὼς θὰ σοῦ δώσουν ὅλα τὰ χρήματα στὰ χέρια σου. Εἶσαι πολὺ μικρὴ ἀκόμη γιὰ νὰ μπορῇς νὰ διαχειρισθῇς μιὰ τόσο μεγάλη περιουσία καὶ οἱ φίλοι σου θὰ σὲ συμβουλεύσουν τί θὰ κάνῃς. Ἔγραφα λοιπὸν στὸν κύριο Μόρρις, τὸν δικηγόρο τοῦ παπποῦ σου, καὶ τοῦ ἔκανα γνωστὸ πὼς εἶχα τὴν τύχη νὰνακαλύψω τὴν κληρονόμο ποὺ ζητοῦσε καὶ τὸν προσκαλοῦσα νὰ ἔρθῃ ἐδῶ γιὰ

ματα χωρίς νὰ τῆς ἔρχεται κανένα στὸ σῶμα της. Στὸ τέλος πιά, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ ψαξίματα, κατόρθωσαν νὰ βροῦν ἕνα φουστανάκι ἀπὸ τριανταφυλλιὰ μπατίστα μὲ ἄσπρα κεντήματα, ποὺ ἡ μὶς Βὰν-Κοὺρτ τὸ ἔκριγε ὑποφερτὸ κι' ἡ Μπέττυ τὸ βρῆκε ἐξαίσιο. Ἕνα μεγάλο φάθινο καπέλλο μὲ τριανταφυλλιοὺς φιόγκους συμπλήρωσε τὴν τουαλέττα της. Τὰ μάτια τῆς Μπέττυ ἔλαμψαν ἀπὸ εὐχαρίστηση καὶ τὰ μάγουλά της ἔγιναν πιὸ κόκκινα κι' ἀπὸ τὶς κορδέλλες τοῦ καπέλλου, ὅταν ἡ πωλήτρια τοῦ καταστήματος τὸ τοποθέτησε ἐπάνω στὰ σγουρὰ μαλλιά της καὶ εἶπε:

—Τῆς πηγαίνει ἐξαιρετικὰ ὡραῖα!

Αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ γνώμη τῆς Μπέττυ

Ὕστερα τῆς ἀγόρασαν παπούτσια, κάλτσες, ἀσπρόρρουχα, πουκάμισα, νυχτικά, μισοφόρια ἀπ' ὅλα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΝΟΙΞΕ ἄξαφνα ἡ πόρτα τοῦ γραφείου μου καὶ εἰσόρμησε μιὰ μεγαλοπρεπέστατη Μαρκησία. Φοροῦσε βελουδένιο φόρεμα βαθυπράσινο μὲ στενὸ μπούστο, μὲ πλατειὰ φούστα, μὲ σφιχτὴ μέση, ἄσπρη τραχηλιὰ κι' ἄσπρη περούκα. Ψεύτικη βέβαια, ἀποκρηάτικη Μαρκησία· καὶ τὴν κοίταζα καλὰ γιὰ νὰ τὴ γνωρίσω. Μ' ἂν καὶ δὲ φοροῦσε μάσκα — μιὰ μαύρη μεταξωτὴ τὴν κρατοῦσε στὸ χέρι—κι' ἂν καὶ μὲ κοίταζε στὰ μάτια ἀτενῶς, δὲν τὸ κατόρθωνα. Ποιὰ ἦταν, καλέ;

Ἔβαλε τὰ γέλια:

—Ἀλήθεια; δὲ μὲ γνωρίζετε;..

—Ὄχι... ποιά;

—Ἡ Φώφη!..

— Μπά!.. Ἐσύ;... Ἐγὼ μιὰ στιγμὴ σὲ πῆρα γιὰ τὴν ἀδερφή σου τὴ μεγάλη!.. Καὶ πῶς κατάφερες νὰ γίνῃς ἔτσι;.. Μπράβο!.. Γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ!..

Κι' ἀλήθεια ἡ μικρή, μου φίλη ἦταν ἀγνώριστη. Φανταστῆτε μόνο πῶς δὲν εἶναι παρὰ ἕνα κοριτσόπουλο δεκατεσσάρων μόλις χρονῶν, καὶ τώρα φαινόταν σὰν κυρία τριαντάρα!

— Πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ μασκάρεμά σου, τῆς εἶπα. Καὶ ποῦ θὰ πᾶς; Ἔχεις πολλὰ σαλόνια ποὺ δέχουνται σήμερα;

Κατσούφιασε:

— Κεσάτια, κύριε Φαίδων, κεσάτια!.. Μόνο ἕνα ἢ δυό! Ποῦ ἄλλες χρονιές, τέτοια μέρα, ποὺ δὲν ἤξερα ποῦ νὰ πρωτοπάω! Ἀποκρηὲς εἶναι αὐτὲς φέτος;.. Κρίση, γρίππη κι' ἐκλογές!.. Λίγα σπίτια μποροῦν... ἀποφασίζουν... νὰ κάμουν μιὰ γιορτή, ἕνα παιδικὸ χορό, νὰ δεχτοῦν μασκαράδες...

—Ἔτσι εἶναι, καλή μου Μαρκησία! Ὑπομονή, καὶ τοῦ χρόνου καλύτερα... Καὶ τώρα ποὺ σὲ εἶδα...

— Νὰ φύγω;

—Ὄχι δά! Νὰ καθήσῃς, γιὰ νὰ μὴν κουράζεσαι ἀρθή.

— Ναί, ἂς καθήσω, ὥς ποὺ νἀρθῇ ὁ ἀδερφός μου νὰ μὲ πάρῃ...

Κάθησε μεγαλοπρεπέστατα σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἐξακολούθησε:

—Ἐγὼ βγῆκα πρωτύτερα γιὰ νἀνεβῶ μιὰ στιγμὴ νὰ μὲ ἰδῆτε. Φαίνουμαι λοιπὸν πολὺ μεγάλη μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα:

—Ἀφοῦ δὲ σὲ γνώρισα!

— Τί κρῖμα!..

— Κρῖμα ποὺ δὲν θὰ σὲ ἰδοῦν ἔτσι πολλοί;

— Φυσικά! Ἐκεῖ ποὺ θὰ πάω τώρα, φοβᾶμαι πῶς θἄμαστε ἐμεῖς κι' ἐμεῖς... Τὸ βράδυ, σ' ἓν' ἄλλο σπίτι, θἄναι κάπως περισσότερος κόσμος, ἀλλὰ πόσος!.. Κρίση, σᾶς λέω, γρίππη κι' ἐκλογές. Ἡ κατῆμένη ἡ Ἀποκριὰ ἔχει παραπεταχθεῖ. Τί ἄδικο!..

—Μ' ἔλ' αὐτά, ἐγὼ ξέρω ἕνα σαλόνι, ποὺ δέχεται καθεμέρα. Καὶ πᾶνε κεῖ μασκαράδες, πᾶνε... νά, πλήθος!

—Ἀλήθεια; ποῦ;

— Θὰ σοῦ πῶ. Μπορεῖς νὰ πᾶς καὶ σύ... καὶ νὰ πηγαίνῃς συχνά.

— Μὰ γνωρίζω τὸ σπίτι;

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη! Δέχεται τὸν καθένα. Καὶ κάνει μόνο λευκοὺς χορούς. Δὲν πηγαίνουν παρὰ κορίτσια καὶ ἀγόρια. Ὅλα ὅμως μασκαρεμένα, κοστουμέ. Τί ὡραῖα! Τὸ περασμένο Σάββατο ἤμουν ἐκεῖ... ἁπλὸς θεατής, ἐννοεῖται, στὴ γαλαρία... Καὶ τί εἶδα, τί ἄκουσα, δὲ λέγεται! Ἄ! θὰ ξαναπάω καὶ τὸ ἐρχόμενο... Φαντάσου, χίλια παιδιά, μὲ τὶς ὡραιότερες ἀποκρηάτικες φορεσιές, νὰ λένε τὰ πιὸ ἔξυπνα πράγματα!.. Οὔτε κρίση ἐκεῖ, οὔτε γρίππη, οὔτε ἐκλογές... Χαρά, ζωηρότης, ἐξυπνάδα, ἀδελφικὴ ἀγάπη διασκέδαση!

— Μὰ ποῦ εἶν' αὐτὸ τὸ σαλόνι; Πῆτε μου λοιπὸν νὰ πάω κι' ἐγώ!

— Τώρα θὰ σοῦ πῶ καί... θὰ καταλάβῃς. Ἄκουσε τί φοροῦσαν μερικὰ ἀπ' τὰ κορίτσια ποὺ εἶδα προχθές: Μιὰ ἦταν ντυμένη Βοσκοπούλα, ἄλλη Τσιγγάνα, ἄλλη Σπανιόλα, ἄλλη Ἀμαζόνα.., Κι' ἀπὸ τὰ παιδιά, ἕνα ἦταν Ἱππότης, ἄλλο Ἀρλεκῖνος, ἄλλο, Πυγμάχος, ἄλλο Ρασπουτίν...

Ἡ Μαρκησία ἔβαλε τὰ γέλια:

— Καλέ, γιὰ τὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως μοῦ λέτε τώρα;

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ τὸ βρῆκες! Μὰ δὲν ἔχω δίκιο; Δὲν δέχεται μετεμφιεσμένους καθεμέρα; Καὶ δὲν περνᾶ κανεὶς ἐκεῖ καλύτερα παρὰ παντοῦ;

— Ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ σαλόνι δὲν τὸ ἐπηρεάζει τίποτα. Μένει ἀνοιχτὸ κι' ἀφοῦ περάσῃ ἡ Ἀποκρηά. Μοῦ φαίνεται ὅμως, κύριε Φαίδων, πὼς ἡ παρομοίωση εἶναι παλιά. Τὰ ψευδώνυμα τὴν ἐνέπνευσαν.

— Ἀκριβῶς, τὰ ψευδώνυμα. Ὅταν κρύβεται κανένας κάτω ἀπὸ ἕνα ψευδώνυμο, δὲν εἶναι σὰ νὰ φορῇ μιὰ μάσκα καὶ μιὰ ἀποκρηάτικη φορεσιά; Ἔτσι φαίνεται ***ἄλλος*** ἀπ' ὅ,τι εἶναι. Ὅπως τώρα ἐσύ, ἡ μικρή μου φίλη Φώφη, φαίνεσαι μιὰ μεγαάλη Μαρκησία. Ἂν ἐξετάσῃς, ἡ φορεσιὰ τῆς Μαρκησίας δὲν εἶναι καθόλου ἀποκρηάτικη· γίνεται μόνο γιατὶ τὴ φορεῖς ἐσὺ ποὺ δὲν εἶσαι Μαρκησία. Ἔτσι καὶ μιὰ ὁποιαδήποτε ἀντρίκια φορεσιὰ — πολιτική, στρατιωτική, ναυτική — ποὺ μπορεῖ νὰ φορέσῃ ἕνα κορίτσι, ἢ ὁποιαδήποτε γυναίκεια ποὺ μπορεῖ νὰ φορέσῃ ἕνα ἀγόρι. Θέλω νὰ πῶ, πὼς ἂν ἐξαιρέσουμε τὴν παρδαλὴ φορεσιὰ τοῦ Ἀρλεκίνου καὶ μερικὲς τέτοιες, δὲν ὑπάρχει φορεσιὰ ἀποκρηάτικη· ἀλλὰ καθεμιὰ γίνεται ἅμα τὴ φορέσῃ κάποιος ***ποὺ δὲν εἶναι ἡ δική του***.

— Ἔχετε δίκιο... ἔτσι εἶναι!

— Ναί, ἀλλὰ τί γοῦστο, τί προσοχή, τί φαντασία καὶ τί ἐξυπνάδα χρειάζεται γιὰ νὰ διαλέγῃ κανεὶς μιὰ ἀποκριάτικη φορεσιὰ ποὺ νὰ κάνει ἐντύπωση καὶ νὰ λένε ὅλοι: «Τί ὡραῖος μασκαρᾶς!» — Γιατὶ στὰ σαλόνια αὐτὰ ἡ ἐμπάνιση εἶναι τὸ πρῶτο. Ἔπειτα ἔρχουνται ὁ καλὸς χορός, ἡ ζωηρὴ κι' ἐξυπνη ὁμιλία. Γι' αὐτὸ λέω πάντα στὰ παιδιά: ***Διαλέγετε ὡραῖα... ψευδώνυμα!***

— Τὸ δικό μου σᾶς ἀρέσει, κύριε Φαίδων;

— Τὸ περσινὸ ναί, τὸ φετεινὸ ὄχι τόσο.

— Γιατί;

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφτασε κι' ὁ ἀδερφός.

— Θὰ σοῦ πῶ ἄλλη ὥρα. Τώρα πήγαινε νὰ διασκεδάσῃς.

Κι' ἡ Μαρκησία Φώφη ἔφυγε μὲ τὸν ἀδερφό της χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ. Περισσότερο, βλέπετε, βιαζόταν νὰ πάῃ στὸ χορό, παρὰ νὰ μάθῃ γιατὶ τὸ περσινό της ψευδώνυμο ἦταν ὡραιότερο ἀπὸ τὸ φετεινό...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΗΛΙΟΣ—ΦΕΓΓΑΡΙ

Γέροντας ὁ ἥλιος πρὸς τὴ Δύση
τραβάει γιὰ τὰ λαμπρά του τὰ παλάτια
ρίχνοντας λίγο φῶς πρὶν σβύσῃ
στ' ἀπέραντα τῆς γῆς τὰ πλάτια

Ρίχνει τὶς τελευταῖες του ἀχτίδες
στὴ πλάση μας, λὲς μὲ μιὰ λύπη·
σὰ νἄναι αὐτὲς στερνὲς ἐλπίδες
τοῦ κόσμου ποὺ ἡ χαρὰ τοῦ λείπει.

Μὰ ξάφνου ἐκεῖ πίσ' ἀπ' τὸ Κάστρο
δειλὰ προβάλλει καὶ μὲ χάρη
ὁλόγιομο τῆς νύχτας τ' ἄστρο,
τ' ὁλόλαμπρο ἀργυρὸ φεγγάρι.

Καὶ τώρα μέσ' στὴν ἠρεμία
καὶ μέσ' στῆς νύχτας τὴ γαλήνη,
ρίχνει μὲ θεία ἁρμονία
τὸ γλυκὸ φῶς της ἡ Σελήνη.

Μακεδονικὸν Ἐντελβάϊς

ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ἕνα μικρὸ ἄσπρο κοτόπουλο, κατηφόρησε τρέχοντας τὸ ψήλωμα, καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε στὴν αὐλή.

— Κά! κά! κά! γέλασαν εἰρωνικὰ καὶ παράφωνα οἱ δυὸ πάππιες. Πῶς ἔγινε τώρα ἡ νεολαία!... Στὴν ἡλικία του ἐμεῖς περπατούσαμε ἥσυχα-ἥσυχα μπρὸς στοὺς μεγαλύτερους μ' εὐγένεια καὶ διάκριση.

— Μὰ μήπως μπορούσατε νὰ τρέξετε μ' αὐτὰ τὰ στραβὰ ποδάρια; εἶπε χαιρέκακα μιὰ νόστιμη κοττούλα. Κάνετε τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία.

Οἱ δυὸ γεροντοχόρες γύρισαν περιφρονητικὰ τὰ κεφάλια τους, καὶ κοίταξαν τὴ γάτα. Ξαπλωμένη μακάρια σ' ἕνα σακκὶ ἀπὸ καναβάτσα, παρακολουθοῦσε μὲ μισόκλειστα γυαλιστερὰ μάτια τὴ συζήτηση.

Τὸ κοτόπουλο, δειλιασμένο καὶ συγχισμένο, κατόρθωσε νὰ μιλήσῃ...

— Μαμμά... ὁ ἀδερφός μου ὁ μαῦρος πνίγηκε. Πῆγε νὰ φάῃ ἕνα σκουλίκι κοντὰ στὸ πηγάδι, γλύστρησε κι' ἔπεσε στὸ νερό...

— Κό! κό! κό! φώναξε ἡ σεβαστὴ κυρία κότα. Ἔτριψε ἀπελπισμένα τὸ ράμφος της στὸ χῶμα.

— Τρομερό, τρομερό! ξεφώνισε ὁ κόκορας, κόκκινος ἀπὸ σύγχιση.

— Τὸ καϊμένο!.. βέλασε τὸ ἀρνάκι. Ἦταν πολὺ εὐγενικό! Μὲ τί λεπτὸ τρόπο ἔπαιρνε ἀπὸ τὴν κασσέλα μου τοὺς σπόρους ἀπὸ τὰ χορτάρια. Ποτὲ δὲν κάθησε στὴ ράχη μου, ποτὲ δὲν πάτησε τὰ πόδια μου.

— Τί νὰ γίνῃ κυρὰ-κόττα; παρηγόρησε ἡ γίδα μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ χαρίσῃ τ' ἄλλα.

— Ἔχουν πολλὲς φροντίδες τὰ παιδιά· γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ κανεὶς ἀνατροφὴ καλή, θέλει προσοχὴ μεγάλη, φιλοσόφησε τὸ κουνέλι... Ὅσο λιγότερα, τόσο καλύτερα...

Ἡ γάτα χασμουρήθηκε. Τί πλήξις, Θεέ μου! Τί πεζότης! Τόση ὥρα νὰ λένε γιὰ ἕνα τιποτένιο κοτόπουλο...

Τέντωσε τὰ ἐλαστικὰ μέλη της, καὶ ἀνηφόρησε γιὰ τὴν κουζίνα.

—Ἀπρόσεκτη καὶ λαίμαργη, λαίμαργη κι' ἀσεβὴς ἡ νεολαία! κακκάρισαν ἐπιδεικτικὰ καὶ θριαμβευτικὰ οἱ δυὸ γεροντοχόρες.

Ἦταν ζεστὸ κι' ἡλιόλουστο ἀπομεσήμερο, ποὺ πνίγηκε τὸ μικρὸ κοτόπουλο, πηγαίνοντας νὰ φάῃ ἕνα σκουλίκι, στὸ γύρο τοῦ πηγαδιοῦ.

Κυρὰ-Φροσύνη

ΘΑΘΕΛΑ ΝΑΜΟΥΝ

Θἄθελα νἄμουν ἕνα μικρὸ λουλούδι,
λουλούδι ποὺ νὰ μὴν τὄχῃ φυτέψει ἀνθρώπου χέρι, λουλούδι βγαλμένο ἀπ'
τὰ σπλάγχνα τῆς μάννας γῆς. Νὰ πέρνω μυρωδιὲς ἀπ' τὴν αὔρα καὶ τοῦ φεγγαριοῦ τὴ χλωμὴ ὀμορφιά.

Μονάχο σ' ἓν' ἀκρογιάλι νὰ δέρνουμαι ἀπ' τ' ἄγρια στοιχειά, μὰ νἄμαι τόσο γερὸ κι' ἀκλόνητο— γιατὶ ἡ ρίζα μου θἄναι βγαλμένη ἀπ' τὰ σπλάχνα τῆς γῆς—π' οὔτε ἡ ἄγρια μπόρα νὰ μὴ μὲ σαλεύῃ...

Κι' ἐκεῖ μονάχο νὰ ζήσω μέσ' στὸν ἀμόλυντον ἀγέρα, μακριὰ ἀπ' τὰ φαρμακερὰ ἀγκάθια, ἀγκάθια, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ μοῦ πάρουν τὴν ἀγνὴ ὀμορφάδα μου καὶ τὴν εὐτυχία· νὰ ζῶ μονάχο κι' ἔρημο, νὰ μὲ συντροφεύῃ μονάχα κάπου-κάπου κανένα πετροχελίδονο ποὺ θἄρχεται νὰ μὲ χαϊδεύῃ μὲ τὰ φτερά του.

Κι' ἂν τύχῃ καὶ περάσει κινέναςδιαβάτης καὶ δεῖ τὸ ταπεινὸ λουλουδάκι, δὲ θὰ σκύψῃ νὰ τὸ κόψῃ, γιατὶ δὲ θἄχῃ τὴ χάρη ἐκείνη ποὖχουν τ' ἄλλα λουλούδια... κι' ἔτσι θὰ περάσω ἀπαρατήρητο.

Καὶ μιὰ μέρα ξάφνου νὰ βρεθῶ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας, χωρὶς νὰ νοιώσω πόνο κι' ἐκεῖ νανουρισμένο ἀπ' τὰ κύματά της νἄβρω τὸ μνῆμα μου.

Δανάη

ΑΠ' ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΜΟΥ
Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ

— Ποῖον χρῶμα προτιμᾶτε;

— Τὸ γαλανὸ χρῶμα τ' οὐρανοῦ, γλυκὰ ὀνείρατα ξυπνᾶ στὸ νοῦ.

Ἀνθισμένη Λεμονιὰ

— Ποῖον ἄρωμα σᾶς ἀρέσει περισσότερο;

— Τὸ ἄρωμα τῆς ψυχῆς: ἡ ἀνάμνηση.

Κάποιος

— Ποῖον ζῶον ἀγαπᾶτε περισσότερο;

— Ὅποιος ἀποστρέφεται τοὺς σκύλους δὲν ἀγαπᾶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀετιδεὺς

— Ποῖον χρῶμα ὀφθαλμῶν καὶ κόμης προτιμᾶτε;

— Τὰ μάτια φθάνει νὰ μιλοῦν, γιὰ χρῶμα δὲν μὲ μέλλει· μαλλιὰ μ' ἀρέσουνε σγουρὰ καὶ νἄν' ξανθιὰ σὰ μέλι.

Ἀνθισμένη Λεμονιὰ

—Μάτια ζαφείρια, μαλλιὰ χρυσάφι.

Λυσόχαρτο

— Εἰς τί σᾶς ἀρέσει νὰ καταγίνεσθε;

— Στὸ διάβασμα, τέννις καὶ χορό, μὰ καὶ στὸ... νοικοκυριό.

Γιδλα

— Πόσων ἐτῶν εἶσθε;

— Λουλούδι νιόβγαλτο στῆς ζωῆς τὸ μεγάλο περιβόλι.

Μαραμένο Λουλούδι

— Γράψατε μίαν ἰδέαν τὴν ὁποίαν ἐπιδοκιμάζετε.

— Τὸ ν' ἀπατᾶται κανεὶς εἶναι γνώρισμα κάθε ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὸ νὰ ἐπιμένῃ κανεὶς στὴν ἀπάτη του εἶναι δεῖγμα παράφρονος

Κικέρων

— Χωρὶς χαρὲς μπορεῖ κανεὶς νὰ ζῇ, χωρὶς παρηγοριὰ κι' ἐλπίδες ὅμως ὄχι.

Ἀΐντὰ

— Χρειάζονται λίγες πίκρες στὸ ποτήρι τῆς ζωῆς, γιατὶ ἄλλοιῶς πῶς θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ νοιώσῃ τὴ γλύκα τῆς χαρᾶς;

Τάσος Λούζης

—Ἡ μόνη τσιγκουνιὰ ποὺ ἐπιτρέπεται εἶναι νὰ μὴ σπαταλᾶς τὸν καιρό σου.

Μελαχρινοῦλα

—Ἀφιέρωση:

Νὰ τὰ μικρά μου μυστικὰ
Ἀπ' τὴν καρδιὰ βγαλμένα,
Θὰ σοῦ θυμίζουν κάποτε
Τὰ νειάτα μας κι'... ἐμένα!

Μπουμπουλίνα

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν

Τάσος Λούζης

ΤΑ ΠΥΡΟΦΑΝΙΑ

Τὶς νύχτες ποὺ λείπει ὁλότελα τ' ἀσημένιο φεγγάρι, τὶς καλοκαιριάτικες ἐκεῖνες νύχτες ποὺ ἀπ' τὸ μαῦρο θόλο κρέμονται σὰ χρυσοὶ πολυέλαιοι τ' ἀστέρια, κι' ἡ φύση κοιμᾶται βυθισμένη στὸ σκοτεινό της μεγαλεῖο, βλέπω τὰ πυροφάνια!

Ἀργά, σιωπηλὰ καὶ μεγαλόπρεπα, σκόρπια ξεπροβάλλουν καὶ κυλοῦν οἱ πυγολαμπίδες στὸ σκοτάδι τῆς θάλασσας, κάνοντας μὲ τὸ δυνατό τους φῶς ἕνα δλόχρυσο ἀγκάθι στὸ νερό.

Ποῦ καὶ ποῦ στὸν ψίθυρο τοῦ ἥσυχου φλοίσβου, ἀνακατώνεται ἁρμονικὰ κάποιο, λὲς ἀπόκοσμο τραγούδι μονότονο καὶ γλυκό. Εἶναι τοῦ ψαρά, ποὺ σκυμένος στὸ πυροφάνι μ' ἀνοιχτὸ τὸ στῆθός του στὸ δροσᾶτο μπάτη τοῦ βραδυοῦ, τραγουδάει, τραγουδάει ξένοιαστα καὶ γλυκά, βυθισμένος στ' ὄνειρο τῆς καλοκαιριάτικης νύχτας.

Τζιτζίκι

ΕΝΩ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΦΕΥΓΕΙ

Καὶ φεύγει τὸ τραῖνο ἀφίνοντας μακριὰ μορφὲς ἀγαπημένες.

Μιὰ κοπέλλα κάθεται σὲ μιὰ γωνιὰ ἔχοντας κλεισὰ τὰ μάτια, ἀπορροφημένη ἀπὸ σκέψεις.

Βλέπει ἀκόμα, μπροστά της, τὴ γλυκειὰ μαννούλα της ποὺ μὲ βία προσπαθεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά της ἐνῶ τῆς λέει:

— Στὸ καλό, παιδί μου, μὲ τὴν εὐχή μου, καὶ ραγίζει ἡ καρδιά της στὴν ἀνάμνηση τῶν μικρῶν ἀδελφιῶν ποὺ τὴν κοιτᾶνε παραξένα;

— Γιατὶ φεύγει κι' αὐτὴ καὶ κάνει τὴ μαμμὰ νὰ λυπᾶται;

Εἶναι μικρὴ ἡ παιδούλα—μόλις δεκαεπτὰ χρονῶν — μὰ ἔχει δυνατὴ ψυχή. Οἱ λύπες καὶ τὰ βάσανα ἔκαναν ἀγνώριστο τὸ ἄλλοτε ἀδύνατο καὶ χαϊδεμένο κοριτσάκι. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ὁ ἀγαπημένος της πατέρας, ἄλλη σκέψη δὲν εἶχε στὸ μυαλό της, παρὰ πότε νὰ πάρῃ τὸ δίπλωμά της καὶ νὰ βοηθήσῃ τὸ σπίτι της ποὺ—ἄλίμονο—αὐτὴν εἶχε τώρα γιὰ μόνο προστάτη. Μόλις χθὲς ἦρθε ὁ διορισμός της καὶ σήμερα ἔφευγε γιὰ τὸ μακρινὸ χωριό

Τίποτα δὲν τὴν κάνει νὰ λυπᾶται. Οὔτε πὼς ξενητεύεται ἀπὸ τὸ σπίτι της, ἀπ' τὴ γλυκειὰ πατρίδα της, οὔτε πὼς θὰ βρεθῇ σ' ἕνα ἄγνωστο περιβάλλον, σὲ ξένο μέρος, σὲ ξένο σπίτι. Ἡ ἰδέα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς αὐτοθυσίας ἔχει ριζωθεῖ τόσο βαθειὰ στὴν ψυχή της, τὴν ἔχει κατακτήσει τόσο πολύ, *ποὺ τίποτα δὲν τὴ δειλιάζει.*

Καὶ τὸ τραῖνο προχωρεῖ ἀφίνοντας μακρυά της μορφὲς ἀγαπημένες.

Νεαρὰ Καλλιτέχνις

ΔΥΣΗ

Περπατοῦσα ἀργὰ σ' ἕνα «Κρητικὸ Ἀκρογιάλι». Οἱ «Νάρκισσοι» καὶ οἱ «Ἀνεμῶνες» στόλιζαν τὸ μέρος ἐκεῖνο, ποὺ ἔμοιαζε μὲ «Λουλουδισμένο Περιβόλι».

Ὁ ἥλιος ἔγερνε νὰ δύσῃ...

Μιὰ «Ρωμαντικὴ Βοσκοπούλα» κατέβαινε τὴ ράχη τοῦ βουνοῦ κρατώντας *στὰ λευκά της χέρια* ἕνα «Ἀγριολούλουδο».

Τὸ μελτεμάκι ποὺ φυσσοῦσε, δρόσιζε τὴ ζεστὴ *ἀτμόσφαιρα καὶ ὁ ἥλιος* ἔγερνε στὴ «Χρυσαφένια του Δύση», μ' ὅλη του τὴ μεγαλοπρέπεια.

Μιὰ «Μαργαρίτα» ἔβγαζε δειλὰ τὸ κεφαλάκι της ἀνάμεσα στὴν πράσινη «Χλόη».

Κάποιο «Θαλασσοπούλι» σηκώθηκε ψηλὰ φοβισμένο γιὰ νὰ κρυφτῇ στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

Ἕνα «Νυχτοπούλι» μοῦ θύμισε ὅτι ἦταν ἀργά. Πῆρα τὸ χορταριασμένο μονοπάτι ποὺ ἔβγαζε στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ.

Στάθηκα μιὰ στιγμὴ σκεπτική· ἡ «Καλαμένια Φλογέρα» ἑνὸς βοσκοῦ σκόρπιζε «Γλυκειὰ Παρηγοριὰ» στὴ μελαγχολία μου.

Γύρισα τὸ κεφάλι μου πίσω· κάτω στὰ πόδια μου ἁπλωνότανε ἡ ἥσυχη θάλασσα, πέρα μακρυὰ στὸ χάσιμο τοῦ δρίζοντα ἀγνάντευα θαμπὰ-θαμπὰ τὸ

Ἄγνωστο Ἀκρογιάλι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρωτοῦν τὸν μικρὸ Νῖκο πόσων ἡμερῶν εἶναι τὸ νεογέννητο ἀδελφάκι του:

— Οὔ, θὰ χρειάζονται ἀκόμη καμμιὰ πενηνταριὰ ἡμέρες γιὰ νὰ σαραντίσῃ!

Θέμος Ἄρης

* * *

Ὁ *δάσκαλος*: — Ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα...

Κι' ἡ *Ἀτθίς*: — Φαντάζομαι τί ἀκριβὰ ποὺ θὰ τὸν πουλοῦν.

Ἀγγελούδι τῶν Ὀνείρων

* * *

Ἡ μικρὴ Ναυσικούλα βλέπει τὸν ἀδερφούλη της ποὺ μαζεύει γραμματόσημα καὶ τοῦ λέει:

— Ἂν εἶχες μερικὰ γραμματόσημα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τί πολύτιμη ποὺ θὰ ἦταν ἡ συλλογή σου!

Ἀνοιξιάτικη Βροχούλα

* * *

Καθηγητής: — Πές μου ἐσύ, Τοτό, ποῦ γεννήθηκε ὁ μέγας φυσικὸς Γαλιλαῖος;

Τοτός: — Στὴ Γαλιλαία.

Πυγμάχος

263ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΜΑΖΙ ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

1.—Ὁ Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων.— Προκηρύσσεται σήμερα γιὰ τὶς Ἀσκήσεις τοῦ 1933-34. Θ' ἀρχίσω δηλαδὴ νὰ δημοσιεύω Ἀσκήσεις ἀμέσως ἀπὸ τὶς πρῶτες Συλλογὲς ποὺ θὰ λάβω γι' αὐτόν, καὶ θὰ ἐξακολουθήσω τὴ δημοσίευση τῶν ὡραιοτέρων ὡς τὰ πρῶτα φυλλάδια τοῦ 1934. ὅταν θὰ προκηρυχθῇ πάλι νέος Διαγωνισμός.

Ἀπὸ τὸν προηγούμενο, ἔμεινα, καθὼς σᾶς εἶπα, ἀρκετὰ ἱκανοποιημένη. Ἐλπίζω νὰ μὲ ἱκανοποιήσῃ περισσότερο ὁ σημερινός. Παλαιοὶ καὶ νέοι φίλοι μου θὰ φιλοτιμηθοῦν βέβαια νὰ μοῦ κάμουν ὅσο τὸ δυνατὸ πληρέστερες κι' ὡραιότερες Συλλογές, καὶ ξέρω μάλιστα πὼς πολλοὶ τὶς ἔχουν ἕτοιμες καὶ δὲν περίμεναν παρὰ τὴν προκήρυξη γιὰ νὰ τὶς ἀντιγράψουν στὸ καθαρὸ καὶ νὰ μοῦ τὶς στείλουν. Οἱ ἄλλοι, οἱ νέοι ἔχουν κι' αὐτοὶ ἀρκετὴ προθεσμία γιὰ νὰ ἐργασθοῦν, Γιατὶ δὲν θέλω Ἀσκήσεις κοινές, εὔκολες—γιὰ τὸ συνθέτη ἐννοῶ,—τετριμμένες ἢ ἀντιγραμμένες. Θέλω ἐργασία πρωτότυπη, προσεκτική, εὐσυνείδητη. Ἀκόμα καί... καλλιγραφία. Νὰ λαβαίνω μιὰ Συλλογὴ ποὺ νὰ τὴ βλέπω μόνο καὶ νὰ χαίρουμαι, τόσο ταχτική, παστρικιὰ καὶ καλογραμμένη... *Πέρσυ σᾶς σύστησα προπάντων* νὰ ἐπιμεληθῆτε πολὺ τὶς ἔμμετρες Ἀσκήσεις σας, ὥστε νὰ εἶναι *στιχουργημένες μὲ ἀκρίβεια*, μὲ χάρη, μ' ἐξυπνάδα. Κι' ἀκόμα... νὰ κάμετε Φωνηεντόλιπα κι' Ἐλλιποσύμφωνα, ποὺ πολλοὶ τὰ παραλείπουν γιατί... δὲν τὰ καταδέχουνται! (Κι' ὅμως τὸ περιφρονημένο αὐτὸ εἶδος εἶν' ἓν' ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα.) Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ σᾶς συστήσω νὰ κάμετε Γρίφους. Γιατὶ παρατηρήθηκε ἔλλειψη στὶς περσινὲς Συλλογές.

Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ σᾶς μιλήσω ἐδῶ γιὰ ὅλα τὰ εἴδη τῶν Ἀσκήσεων, ποὺ καθένα ἔχει τοὺς κανόνες του, τὶς δυσκολίες του, τὰ μυστικά του. Αὐτὰ μπορεῖτε νὰ τὰ μάθετε, μελετώντας προσεχτικὰ τὶς ἐκλεκτὲς Ἀσκήσεις ποὺ δημοσιεύω πάντα. Ἡ πεῖρα εἶναι ὁ καλύτερος δάσκαλος. Κι' ἔρχομαι στὰ τυπικά, δηλαδὴ στοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Δωρεὰν μποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἐγκεκριμένο ψευδώνυμο ἢ θὰ ἔχουν ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ στείλουν τὴ συλλογή των. Οἱ χωρὶς ψευδώνυμο συνδρομηταὶ ἢ ἀδέλφια συνδρομητῶν πρέπει νὰ στείλουν μαζὶ καὶ *5 δραχμές*, οἱ δὲ ἁπλοὶ ἀγορασταὶ *δρ. 7* ὡς δικαίωμα συμμετοχῆς.

Καθένας θὰ στείλῃ μιὰ Συλλογὴ ἀπὸ *20 Ἀσκήσεις*—ὄχι περισσότερες, λιγώτερες ναὶ—*διαφόρων εἰδῶν*, μὲ τὴ σειρὰ ποὺ δημοσιεύονται στὸ φυλλάδιο· δηλαδὴ πρῶτα οἱ ἔμμετρες (Λεξίγριφοι, Συλλαβόγριφοι κτλ.) ἔπειτα τὰ Σχήματα, (Πυραμίδες, Τρίγωνα κτλ.) ἔπειτα τἆλλα εἴδη (Κρυπτογραφικά, Μαγικὰ Γράμματα κτλ.) καὶ τέλος Ἀκροστιχίδες, Φωνηεντόλιπα, Ἐλλιποσύμφωνα καὶ Γρῖφοι. Μιὰ συλλογὴ μπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ δυὸ καὶ τρεῖς Ἀσκήσεις τοῦ ἴδιου εἴδους (δυὸ Λεξιγρίφους, τρεῖς Ἀκροστιχίδες κτλ.) Ἀλλὰ μόνο ἑλληνικές. Οἱ γαλλικὲς *καταργοῦνται*, γιατὶ *οἱ λύτες ποὺ δὲν ξέρουν* γαλλικά, μειοῦνται μπροστὰ σ' ἐκείνους ποὺ ξέρουν καὶ παραπονοῦνται.

Ἡ Συλλογὴ πρέπει νὰ εἶναι γραμμένη σὲ μεγάλο τετράδιο, (κόλλες Διαγωνισμοῦ τοῦ σχολείου) μ' ἐξώφυλλο. Ἡ σελίδα νὰ εἶναι χωρισμένη σὲ δυό· ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ Ἄσκηση, ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀντίκρυ, ἡ λύση της. Οἱ Ἀσκήσεις νὰ εἶναι ἀριθμημένες. (Μαγικὰ Γράμματα κι' ἄλλες Ἀσκήσεις ποὺ δημοσιεύονται συνήθως μὲ πολλοὺς ἀριθμούς, γιὰ τὴ Συλλογὴ θεωροῦνται ὡς *μία* καὶ παίρνουν ἕνα μόνο ἀριθμό).

Στὸ ἐξώφυλλο τῆς Συλλογῆς μπαίνει ἡ ἐπιγραφή: ***«Συλλογὴ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων γιὰ τὸν 263ο Διαγωνισμό».*** Ἀπὸ κάτω ὄνομα, ψευδώνυμο, ἡλικία, διαμονὴ κτλ. Ἐπίσης στὴν τελευταία σελίδα, πρέπει νὰ ξαναγράφεται τ' ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμο, κι' ἡ ἑπομένη ἐνυπόγραφη *Δήλωση*: «Δίδω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι ὅλες οἱ Ἀσκήσεις αὐτῆς τῆς Συλλογῆς εἶναι ἔργα πρωτότυπα δικά μου, κι' ὄχι ἀντιγραμμένα ἀπ' ἄλλου, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ Δημώδη Αἰνίγματα. ***Ἀπαραίτητη ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ δήλωση ἂν ὁ διαγωνιζόμενος ἔλαβε μέρος καὶ σὲ προηγούμενους Διαγωνισμοὺς πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων, καὶ τί βραβεῖο ἢ ἔπαινο πῆρε στὸν τελευταῖο.***

Οἱ διαγωνιζόμενοι θὰ διαιρεθοῦν *σὲ τρεῖς Τάξεις* ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των *Ὅσοι δὲν σημειώνουν ἡλικία στὴ Συλλογή των*, θὰ καταταχθοῦν στὴ Μεγάλη Τάξη, ὅποια ἡλικία κι' ἂν ἔχουν. Καὶ σὲ κάθε Τάξη θ' ἀπονεμηθοῦν χωριστὰ Βραβεῖα, σύμφωνα μὲ τὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ζ'.

Συλλογὲς εἶναι δεκτὲς *ἀπὸ τώρα ὡς τὶς 30 Ἀπριλίου 1933.*

2.—Ὁ Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας: Θὰ βραβευθοῦν χωριστά, μὲ βραβεῖα Μικροῦ Διαγωνισμοῦ (ἴδε Ὁδηγόν, Κεφ. Ζ') οἱ πιὸ καλογραμμένες, κομψές, εὐανάγνωστες Συλλογές. Δὲν θὰ κοιτάξω καθαυτὸ καλλιγραφία, ἀλλὰ καθαρὸ κι' ὡραῖο γράψιμο.

Καὶ σ' αὐτὸν τὸν Διαγωνισμὸ ἐπίσης, οἱ διαγωνιζόμενοι θὰ διαιρεθοῦν σὲ τρεῖς Τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των.

Ἡ συμμετοχὴ στὸν Διαγωνισμὸ Καλλιγραφίας εἶναι *ὑποχρεωτικὴ* γιὰ ὅσους θὰ λάβουν μέρος στὸν Διαγωνισμὸ Ἀσκήσεων.

Ὅσοι ὅμως δὲν μποροῦν νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτόν, ἀλλὰ θέλουν νὰ λάβουν μέρος *μόνο* στὸν Διαγωνισμὸ Καλλιγραφίας, ***ἂς ἀντιγράψουν*** καὶ ἂς μοῦ στείλουν τὶς Πνευματικὲς Ἀσκήσεις ἑνὸς οἱουδήποτε φυλλαδίου μου, μὲ τὶς λύσεις του ἀντίκρυ. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι αὐτοὶ δὲν θὰ ἐπιγράψουν «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 263ον Διαγωνισμόν», ἀλλὰ ***«Ἀπαντήσεις εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν Καλλιγραφίας».***

Οἱ ἄλλοι ὅροι—προθεσμία, δικαίωμα συμμετοχῆς κτλ.—εἶναι οἱ ἴδιοι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 15 Φεβρουαρίου 1933

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημο, γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετέ τα καὶ βάζετε τὸ γραμματόσημο σωστό. —Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ὅταν μὲ ρωτᾷ γιὰ πράγματα ποὺ τὰ ἔχει ὁ* Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ. *Τιμᾶται δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ 7 γιὰ τὸ Ἐξωτερικό, καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ ὅποιος θέλει νὰ λαβαίνῃ μέρος στὴν κίνηση.

ΕΝΑ ὡραιότατο, ἕνα θαυμάσιο ἄρθρο γράφτηκε γιὰ μένα στὴν ἐφημερίδα «Πατρίς» τῆς 13 Φεβρουαρίου. Ὁ συντάκτης κ. *Καπ-ς*, παλιὸ Διαπλασόπουλο, ἦρθε στὸ γραφεῖο μου καὶ πῆρε συνέντευξη τοῦ κ. *Παπαδοπούλου*. Καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία ποὺ θὰ ἔγραφε ὅσα τοῦ εἶπε ὁ ἱδρυτής μου, πλέκει τὸ ἐγκώμιό μου καὶ τονίζει τὸ σπανιώτατο γεγονός, ὅτι κατώρθωσα νὰ ζήσω 55 ὡς τώρα χρόνια, νὰ διαπλάσω τρεῖς γενεές, νὰ γίνω ***παράδοση*** στὸ ἑλληνικὸ σπίτι καὶ νάχω σήμερα συνδρομητὲς τὰ ἐγγόνια τῶν πρώτων μου συνδρομητῶν, ποὺ μὲ κληροδότησαν στὰ παιδιά τους κι' αὐτὰ πάλι στὰ δικά τους... Στὸ μεταξύ, διηγεῖται τὴν ἱστορία τῆς ἱδρύσεώς μου τὸ 1879 ὅπως τοῦ τὴ διηγήθηκε ὁ κ. Παπαδόπουλος, περιγράφει τὸν ἑορτασμὸ τῆς Τριακονταετηρίδας μου στὸν Παρνασσὸ τὸ 1909, ἐκφράζει τὴν ἀπορία του καὶ τὴ λύπη του ποὺ ἡ Πεντηκονταετηρίδα μου πέρασε ἔτσι· καὶ καταλήγει ὅτι πρέπει νὰ γιορτασθῇ κι' αὐτή, κι' ἂς πέρασαν πέντε χρόνια. «Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ — ἐπιλέγει — ποὺ ὑπῆρξε ἡ δεύτερη μητέρα μας, ἀνήκει σὲ ὅλους μας, καὶ πρέπει, πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἑορτὴ τῆς Πεντηκονταετηρίδος του, ἐν πανδήμῳ μάλιστα συναγερμῷ. Σ' αὐτὴν θὰ ἴδοῦμε οἱ παλαιότεροι τοὺς παλιούς μας φίλους καὶ ἡ σημερινὴ χαρωπὴ νεολαία τοὺς παλαιοτέρους... ἐν Διαπλάσει συναδέλφους».

Δὲν βρίσκω λόγια νὰ εὐχαριστήσω τὸν παλιό φίλο γιὰ τὰ καλά του λόγια ποὺ τόσο βαθιὰ μὲ συγκίνησαν. Θὰ ἤθελα μάλιστα νὰ τἀναδημοσιεύσω ἐδῶ ὅλα, ἂν ὁ χῶρος ἐπέτρεπε. Θὰ κάμω ὅμως καὶ μιὰ μικρὴ ἐπανόρθωση, ὄχι στὸ κείμενο τῆς συνεντεύξεως, ποὺ εἶναι ἀκριβέστατο, ἀλλὰ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑποτίτλους τοῦ ἄρθρου, ποὺ λέγει: «Σήμερα τὰ κορίτσια εἶναι ἐξυπνότερα ἀπὸ τἀγόρια! — Ὁμιλεῖ ὁ κ. Παπαδόπουλος κτλ.». Αὐτὸ οὔτε τὸ εἶπε ὁ κ. Παπαδόπουλος, οὔτε ἐξάγεται ὡς συμπέρασμα ἀπ' ὅσα εἶπε. Ὁ συντάκτης τὸν ρώτησε ἂν στὸν κύκλο τῆς «Διαπλάσεως» εἶναι περισσότερα τἀγόρια ἢ τὰ κορίτσια. Ὁ κ. Παπαδόπουλος ἀπήντησε ὅτι πράγματι τὰ κορίτσια εἶναι πολυπληθέστερα καὶ διακρίνονται στὴν κίνηση περισσότερο· ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀπέδωσε στὸν ***ἀθλητισμὸ*** ποὺ στὴν ἐποχή μας τραβᾷ πολὺ τἀγόρια καὶ δὲν τἀφίνει νάσχολοῦνται τόσο, ὅσο τὰ κορίτσια, μὲ τὰ πνευματικά. Δὲν πρόκειται λοιπὸν περὶ ἐξυπνάδας. Γιατὶ καὶ τὰ λίγα ἀγόρια — λίγα σχετικῶς μὲ τὰ κορίτσια, γιατὶ πραγματικῶς εἶναι πολλὰ — ποὺ λαβαίνουν μέρος στὴν κίνησή μου, εἶναι κι' αὐτὰ ἐπίσης ἔξυπνα καὶ διακρίνονται τὸ ἴδιο. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Ὁ κ. Φαίδων δέχεται συγχαρητήρια: Ὁ «Ποπολάρος» του, ποὺ δόθηκε τὴν π. Τρίτη στὸ Ἐθνικό, εἶχε τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία ἀπ' ὅσες εἶχε ὡς τώρα στὸ Θέατρο! Ὁ κόσμος, ἐνθουσιασμένος, τὸν καλοῦσε ἐπανειλημμένως στὸ τέλος κάθε πράξης καὶ τὸν καταχειροκροτοῦσε. Κι' ὅλος σχεδὸν ὁ ἀθηναϊκὸς τύπος ἔγραφε γιὰ τὸ ἔργο καὶ τὴν ἐκτέλεσή τους μεγαλύτερους ἐπαίνους. Γιὰ νὰ καταλάβετε τὸ βαθμὸ τῆς ἐπιτυχίας, ποὺ ἦταν ἀληθινὸς θρίαμβος, σᾶς ἀντιγράφω ἐδῶ τὴν ἀρχὴ τοῦ κριτικοῦ ἄρθρου τῆς ἐφημερίδος «Ἑλληνικὸν Μέλλον»: «Τὸ κοινὸν τῶν πρώτων τοῦ Ἐθνικοῦ ἐπέρασε χθὲς τὸ βράδυ, μὲ τὸν «Ποπολάρον» τοῦ κ. Ξενοπούλου, ***τὴν ὡραιότερη ἀσφαλῶς ἀπὸ τὶς βραδιές του».*** Κι' εἶναι ἀλήθεια. Μὲ τὸν «Ποπολάρο», ὄχι μόνο ὁ συγγραφεύς, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο ἐσημείωσε τὴ μεγαλύτερη ὡς τώρα ἐπιτυχία του. Ποτὲ ὁ κόσμος του δὲν ἔφυγε πιὸ εὐχαριστημένος· κι' ὄχι μόνο ἀπὸ τὸ ἔργο, ποὺ σὰν ἑλληνικὸ μπῆκε στὴν ψυχή του περισσότερο ἀπὸ κάθε ξένο, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὸ παίξιμο τῶν ἠθοποιῶν. Ὅλοι, ἀπὸ τὸν πρῶτο ὡς τὸν τελευταῖο, παίζουν σ' αὐτὸ τὸ ἔργο θαυμάσια, κι' οἱ σκηνογραφίες εἶναι λαμπρὲς — προπάντων τῆς Μπόχαλης στὴν α' πράξη — κι' οἱ φορεσιὲς τῆς ἐποχῆς πιστὲς καὶ χαριτωμένες. Σύνολο τελοσπάντων τέλειο!

Προσκοπίνα, τὸ ποιηματάκι σου γιὰ τὴ μικρούλα ξαδέλφη *εἶναι ἄτεχνο, παιδιάτικο*. Ἀλλὰ ἔχει τόση εἰλικρίνεια, τόσο αἴσθημα, τόση ἀφέλεια, ποὺ παραβλέπω τὶς τεχνικές του ἐλλείψεις καὶ τὸ ἐγκρίνω. Θὰ τὸ γουστάρουν πολὺ τὰ παιδιά, ὅταν θὰ δημοσιευθῇ — μὲ τὴ σειρά του — στὴ Σελίδα.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, ***Χιονισμένε Ὄλυμπε***, ποὺ προσπαθεῖς νὰ μὲ διαδώσῃς — κι' ἔκαμες κιόλα τὸ πρῶτο ξεσπάθωμα — ἅμα εἶδες ὅτι εἶμαι πολὺ ὡραῖο περιοδικὸ κι' ἁρμόζει νὰ μὲ διαβάζουν παιδιὰ κάθε ἡλικίας».

Μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου, ***Γιάννη Ἀγιάννη***. Φαντάσθηκα τὴ λύπη σου ὅταν ἀναγκάσθηκες νἀποτραβηχθῇς ἀπὸ τὴν κίνησή μου, ἀλλὰ καὶ τὴ χαρά σου τώρα ποὺ ξαναμπαίνεις. Σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα, 10 τετράδια καὶ 2 δέσμες λυσόχαρτο.

Τὸ πιστεύω, ***Κρινάκι***, πὼς δὲν ἐπίστευες τὰ μάτια σου ὅταν ἔλαβες τὸ φυλλάδιο κι' εἶδες στὴ Σελίδα Συνεργασίας «τὸν τίτλο τοῦ κομματιοῦ σου καὶ ἀπὸ κάτω τὸ ψευδώνυμό σου»... Τί ζωηρὰ ποὺ μοῦ τὰ περιγράφεις ὅλ' αὐτά! Μόνο ἡ πέννα σου, ἀπὸ τὴ χαρὰ βέβαια, ἔτρεχε πολὺ κι' ἄφινε πίσω της λέξεις δυσανάγνωστες... Ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὶς δέκα δραχμές σου γιὰ τὴ μικρὴ Φιφὴ καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολύ.

Δὲν ἔχω παράπονο, ***Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ***, γιατὶ πραγματικῶς, τὸ καλοκαίρι ποὺ δὲν εἶχες μαθήματα, μοῦ ἔγραφες τακτικὰ καθ' ἑβδομάδα. Φυσικά, τώρα τὸ χειμῶνα, *ὅση κι' ἂν εἶναι ἡ ἐπιθυμία σου*, δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς τὸ ἴδιο. Ἡ «Κυριακή» ἑτοιμάζεται. Τὰ ἔλαβα ὅλα.

Ὄχι, ***Αὐγερινέ***, οὔτε πολυβρέχει ἐδῶ οὔτε πολὺ κρύο κάνει. Ὡς τώρα, δὲν ἔχομε παράπονο ἀπὸ τὸ χειμῶνα, ποὺ σὲ λίγο ἄλλωστε μᾶς ἀφίνει. Τὰ τετράδια ἐκεῖνα σοῦ τὰ ἔστειλα στὶς 27 Ἰανουαρίου, δηλ. τὴν ἴδια μέρα ποὺ μοῦ ἔγραφες ὅτι δὲν τὰ ἔλαβες... Ἐλπίζω νἀναπληρώσεις αὐτὰ τὰ μαθήματα ποὺ ἔχασες μὲ τὴν ἀρρώστεια.

Κερκυραϊκὸ Ἀκρογιάλι, θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου. Λυπήθηκα πολὺ ποὺ ἤσουν ἄρρωστη τὶς γιορτὲς κι' ἔχασες τόσες ὡραῖες συγκεντρώσεις. Εὐτυχῶς τώρα εἶσαι καλὰ καὶ φαντάζομαι τί ὡραῖα περνᾷς τὶς Ἀποκριές. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ τὶς καλὲς διαθέσεις. Μά, καθὼς βλέπω, εἶσαι ἀπὸ τώρα μιὰ ἀπὸ τὶς θερμότερες φίλες μου.

Ἔμαθα, ***Σαπουνόφουσκα***, τὸ μεγάλο σου δυστύχημα, τὸ θάνατο τοῦ πατέρα σου, ποὺ σ' ἔκαμε ὀρφανή, γιατὶ καὶ τὴ μητέρα σου εἶχες χάσει ὅταν ἤσουν μικρή... Μὲ ρωτᾷς: ποιὸς θὰ σὲ παρηγορήσῃ; Ὁ Θεός, παιδί μου, πρῶτα. Ἔπειτα ἡ ἐργασία, ἡ πνευματικὴ ἐνασχόληση. Αὐτὴ χύνει τὸ βάλσαμο τῆς παρηγοριᾶς στοὺς πνευματικοὺς ἀνθρώπους. Μὴ λὲς λοιπὸν πὼς μετὰ τὸ δυστύχημα δὲν ἔχεις ὄρεξη γιὰ ἐργασία. Προσπάθησε νὰ τὴν ξαναβρῇς. — Θὰ πῶ στὴ ***Μεγάλη Ἑλλάδα*** ὅτι συμφωνεῖς μαζί της γιὰ τὸ σταφιδόψωμο. Ἀλήθεια, κι' ἐδῶ, οἱ περισσότεροι φοῦρνοι βγάζουν ἐλεεινό. Σὲ δυὸ-τρεῖς μόνο μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς ὡραῖο σταφιδόψωμο.

Πυγμάχε, τὰ ἔλαβα ὅλα καὶ σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες. Ὄχι, μόνο οἱ συνδρομηταὶ καὶ τἀδέλφια των ἔχουν δικαίωμα νὰ παίρνουν ψευδώνυμο. Οἱ ἀγορασταὶ βέβαια μποροῦν νὰ λαβαίνουν μέρος στοὺς Διαγωνισμούς, ἀλλὰ μὲ πληρωμή — ἐκείνη ποὺ ὁρίζεται στὴν προκήρυξη κάθε Διαγωνισμοῦ — καὶ χωρὶς ψευδώνυμο, μὲ τὄνομά τους.

Δὲν εἶχες ἀνάγκη, ***Βασιλικὴ Τσιχριτζῆ***, νὰ μοῦ τὸ πῇς μὲ τόσες περιστροφές. Ὅταν ἕνα παιδί μου μοῦ ζητῇ κι' ἄλλη πνευματικὴ τροφή, *μπορῶ νὰ μὴ φροντίσω* σὰν πνευματικὴ μητέρα; Ναί, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ μοῦ γράψῃς καὶ τὴν ἡλικία σου, καὶ σὲ ποιὰ τάξη σχολείου εἶσαι τώρα, γιὰ νὰ ξέρω τί ταιριάζει νὰ σοῦ συστήσω. Βιβλία καὶ περιοδικὰ ὑπάρχουν πολλά. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ὅλα γιὰ κάθε ἡλικία. Λοιπόν, περιμένω

Αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα, ***Λευκὴ Καμέλια.*** Εὐχαριστῶ πολὺ τὴν καθηγήτριά σου ποὺ σὲ παρακίνησε νὰ μπῇς στὴν κίνησή μου. Χαρτὶ σοῦ ἔστειλα καὶ μπορεῖς ν' ἀρχίσῃς νὰ στέλνῃς λύσεις, γιατὶ ἀκόμη δὲν ἔχουν δημοσιευθεῖ οὔτε τοῦ 1ου φυλλαδίου. Ἂς πέρασε ἡ προθεσμία ποὺ γράφει κάθε φυλλάδιο. Ὅσο δὲν ἔχουν δημοσιευθεῖ, οἱ λύσεις εἶναι πάντα δεκτές.

Μυρέλλα, ποὺ μοῦ στέλνεις ἄλλα τρία ξεσπαθώματα μ' ἕνα τόσο ὄμορφο γράμμα —καὶ σύ, ***Μακεδονικὸν Ἐντελβάϊς*** ποὺ ἀγρύπνησες γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς, οἱ ἀπαντήσεις σου δεκτὲς — καὶ σύ, ***Βάνδα***, ποὺ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ σταλὲν ὑπόλοιπον — καὶ σεῖς ***Κρινόλευκη, Χωρὶς Φτερά, Μαργαριταρένια Βασίλισσα, Πανδώρα, Μυρτούλα, Ἀϊντά, Ἰλιάνα.***—καλά μου παιδιά, ποὺ μοῦ ἐστείλατε τόσο ὡραῖα γραμματάκια, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας, μὰ ποῦ τόπος νὰ σᾶς ἀπαντήσω!..

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1933. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Χισυνὶτ, ἀ. (ΧΠ). Μαυρομάτα, κ. (ΙΑ). Καραμέλα, κ. (ΠΖ). Γουδοχέρι, κ. (Παράξενη Συντροφιά). Μαῦρο Χιόνι, κ. (Παρ. Συν.). Ἄσπρος Ἀράπης, κ. (Παρ. Συν.). Χονδρὸς Τσίρος, κ. (Παρ. Συν.) Ἀρχιζιζάνιο τοῦ Ἰονίου, κ. (προσέξτε, φίλοι μου). Τρελλὸς Τραγουδιστής, ἀ. (ΑΚ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἄριελ, ἀ. Ὄνειρον τῆς Πατρίδος, ἀ. Κρίτων, ἀ. Πρωϊνὸ Κελάδημα, ἀ.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γολιάθ* (αὐτό σοῦ ἐνέκρινα, γιατί τό πρῶτο ποὺ σημειώνεις, δὲν εἶν' ἐλεύθερο· τὸ Παιδικὸ Πνεῦμα ὄχι τόσο νόστιμο· στεῖλε μου κανένα ἄλλο·) *"Αστρον τῆς Εὐτυχίας* (ἔδωσα στὸν κ. Φαίδωνα τὶς 20 δρ. γιὰ τὴ μικρὴ Φιφὴ καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) *Ἐλπίδα* (χαίρω γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς σχολικῆς ἑορτῆς σας·) *Ἄγνωστο Ἀκρογιάλι* (κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω!.. στεῖλε μου τὸ διηγηματάκι σου νὰ τὸ ἰδῶ, ἂν καὶ τέτοια, μὲ ψευδώνυμα, ἔχουν γίνει πολλά· ἡ μαμμά σου τώρα βέβαια θὰ εἶναι καλά·) *Αὔραν τοῦ Εὐρώτα* (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) *Νηγκρίταν* (χαίρω ποὺ εἶσαι τόσο εὐχαριστημένη ἀπὸ μένα κι' εὐγνωμονεῖς τὴ φίλη μας ποὺ σ' ἐνέγραψε· γιὰ τὶς λύσεις σου δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα, γιατί αὐτές, καθὼς τὶς λαβαίνω, τὶς φυλάγω σ' ἕνα φάκελλο καὶ δὲν τὶς διαβάζω παρὰ ὅταν πρόκειται νὰ τὶς ἐξελέγξω γιὰ νὰ βγάλω τ' Ἀποτελέσματα·) *Λήμνιον Ἀνθὸν* (σοῦ ἔστειλα καὶ τὰ φυλλάδια ἐκεῖνα τοῦ 32 καὶ τώρα ἔχεις τὸν τόμο ὁλάκερο· ἀφοῦ ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχες τόσα μαθήματα, πρῶτα ἔπρεπε νὰ τὰ κάνῃς κι' ἔπειτα ν' ἀνοίξῃς τὸ δέμα μὲ τὰ 20 φυλλάδια· δὲν τὸ ἤξερες πῶς καὶ τὸ ἁπλὸ φυλλομέτρημα, μὲ διάβασμα ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὰ πεταχτά, θὰ σοῦ ἔπερνε τόσην ὥρα;..) *Θέλμαν* (ἔστειλα 6, τι ἐζήτησες· τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ κι' ἂς μὴν εἶχε ξεσπάθωμα·) *Κέρινην Κούκλαν* (περαστικὰ τῆς μαμμᾶς φίλησέ μου καὶ τἀδελφάκια, ποὺ μόλις ἔλθῃ τὸ φυλλάδιο, σὲ περιστοιχίζουν καὶ σὲ παρακαλοῦν νὰ τοὺς διαβάσῃς τὸ «Λιχουδάκη»·) *Ὀδυσσέα* (χαίρω πολὺ γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις· γιὰ τὸ κομμάτι σου θὰ σοῦ πῶ ἅμα ἔλθῃ ἡ σειρά του νὰ τὸ διαβάσω· πῶς πῆγαν λοιπὸν οἱ διαγωνισμοί;) *Τρελλὸν Τραγουδιστὴν* (αὐτό σοῦ ἐνέκρινα καὶ σοῦ ἔστειλα 5 τετραδιάκια·) *Τρελλὴν Πεταλουδίταν* (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολὺ· γράφε μου·) *Ἐδιθ* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τοῦ καλοῦ σου παπποῦ· φανταζόμαι τὴ λύπη σου, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, παιδί μου! οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι ἀθάνατοι...) *Ἀτρόμητον Ἀχιλλέα* (χαρτὶ λύσεων ἔστειλα·) *Κίτσαν Χαρτουλάρη* (οἱ λύσεις εἶναι δεκτὲς μόνο ὅταν εἶναι γραμμένες στὸ ἰδιαίτερο χαρτὶ ποὺ δίνω γι' αὐτές· δὲν ἐδιάβασες λοιπὸν τὸν Ὁδηγό;) *Μαγνήτην* (ἔλαβα, μὴν ἀνησυχῆς·) *Κων. Χρυσοστομίδην* (χαίρω πολύ, ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμο ποὺ ζητεῖς, τὸ ἔχει ἄλλος·) *Βρυσούλαν* (ἔ, δὲν εἶναι καλύτερα τώρα ποὺ τὰ χιόνια λυώνουν κ' ὁ ἥλιος λάμπει;..) *Πασαρούναν* (ναί, σ' ἕνα μήνα, μοῦ ἔκαμες πέντε συνδρομήτριες· μπράβο!) *Φρανσίναν* (ἔλαβα, δεκτές·) *Τρελλαντώνην* (ἔλαβα καὶ τὶς λύσεις· αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο νὰ βάζῃς τώρα καὶ σ' αὐτές·) «Μικρὸν Ποιητὴν»· (πῶς νὰ σοῦ ἐγκρίνω ψευδώνυμο; οὔτε δικαίωμα στέλνεις, οὔτε κἂν ὑπογράφεις, νὰ ἰδῶ ἂν εἶσαι συνδρομητής!) *Ἀταλάντην*, *Ἀκράτητο Γέλιο*, *Κεφαλλονιτοπούλαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *25 Ἰανουαρίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 252ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Ἀπριλίου.

130. Συλλαβόγριφος

Δυὸ νότες κι' ἕνα γρόμμα
Ἂν μποῦνε στὴν ἀράδα,
Μιὰ πόλη θὰ μᾶς κάμουν
Στὴν παλαιὰν Ἑλλάδα.

Μηλολόνθη

131. Στοιχειόγριφος

Τὸ ἑλληνικὸ ποτάμι
Ὁ καλὸς λύτης θὰ κάμῃ,
Ἕνα γράμμα ἂν τοῦ προσθέσῃ
Καὶ τὸν τόνο μεταθέσῃ,
Μύθους ὄμορφους νὰ γράψῃ
Ποὺ νἀξίζουν σὰ χρυσάφι.

Περιπλοκάς

132. Μεταγραμματισμὸς

Τῆς τυραννίας δάρτης
Αὐτὸς ὁ ἐθνομάρτυς,
Τὰ πέντε γράμματά του
Τὰ κάνει ἄνω-κάτου,
Κι' ἀπ' τὴν ἀκμή του, νά!
Στὰ γηρατειὰ περνᾶ.

Περιπλοκάς

133. Αἴνιγμα

Στὴν Ἤπειρο ἐβασίλεψε
παλιὰ τὸ ἀρσενικό.
Τὸ θηλυκό μου ἐσώθηκε
ἀπὸ κατακλυσμό,
Κι' ἄλλες γυναῖκες ἔκαμε,
Κατὰ παμπάλαιους μύθους,
Πετώντας τόσους λίθους!

Περιπλοκάς

134. Δικτυωτὸν

* * * * * * * = Ἀρχ. τραγικὴ ἡρωΐς.
* * * *
* * * * * * * = Ἰχθὺς λιμναῖος.
* * * *
* * * * * * * = Πόλις τῆς Ἱσπανίας.
* * * *
* * * * * * * = Μυθικὴ βασίλισσα
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Νάρκισσος

135. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 = Ἀρχαῖος βασιλεύς
2 4 6 5 6 = Ἀρχ. βασίλισσα
3 1 2 5 6 = Δένδρον
4 3 2 = Θεά
5 2 1 2 7 = Ἐπίθετον
6 4 2 = Θεά
7 5 2 5 6 4 = Μέτρον βάρους

Νέλλη

136-140. Μαγικὴ Δίφθογγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς διφθόγγου—ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἐπίρρημα—πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν μετ' ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Κροῖσος, παλαιά, Κασπία, λαβή, Πάρις

Κυρὰ τῆς Θάλασσας

141. Φωνηεντόγριφος μετ' Ἀκροστιχίδος

Δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε φωνήεντος, ὁσαιδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται καὶ νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις τάρχικὰ τῶν ὁποίων νἀποτελοῦν ἑορτήν:

μλπσ, ργφ, βσβσ, χσμ, ξπ.

Νέλλη

142. Μικτὸν

ουει - κν - ασασι

Κυρὰ τῆς Θάλασσας

[Ἀπὸ βραβευθείσας Συλλογὰς τοῦ 258ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 48

642. Μελιγαλὰ (μέλι, γάλα). — 643. Πίθος (πί, θώς). — 644. Ἑρμῆς-ἕρπης. —645. Ἄγκυρα.—646.

Β	Α	Β	Υ	Λ	Ω	Ν
Α		Η		Α		Ε
Β	Η	Θ	Λ	Ε	Ε	Μ
Υ		Λ		Ρ		Ε
Λ	Α	Ε	Ρ	Τ	Η	Σ
Ω		Ε		Η		Ι
Ν	Ε	Μ	Ε	Σ	Ι	Σ

647. ΚΑΛΥΜΝΟΣ (Ἅλυς, λάμα, Ὑλας, μνᾶ, νομός, ὀκνός, σκύμνος). —648-652. Διὰ τοῦ ΡΕ: *ἔρεβος, ἀρετή, Ρέα, Ἀρέθουσα, αἱρετός.* 653. ΦΟΡΜΙΓΞ-ΩΚΕΑΝΙΑ (ΦΩκη, Ὀκλαδόν, ΡΕννος, ΜΑρσύας, Ἴναχος, ΓΙγας, ΞΑνθη).—654. Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος.— 655. *Ἐν δυστυχίᾳ ὑπόμενε* (ἐν δίς, τῇ χί, α ὑπὸ μ' ἐν ε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ'—144]

Σόνια=Φιφίκα Κελαϊδῆ Χλόη, εἶδες τὸ περιποιηθήκαμε τὸ ξεσπάθωμά σου.

Ἐλπίς, Ἰώ

[ΑΓ'—145]

Ἰώ, Διάνα, Χλόη, Ἀγράμπελη, Ἐλπίς, Πειραιωτάκι, Δάμων, Ἀντινέα, σᾶς ξέρουμε.

Κάποια Ζιζάνια

[ΑΓ'—146]

Προκηρύσσω δίμηνο δίδραχμο διαγωνισμὸ ἀγράφων ἠθοποιῶν. Βραβεῖα ἐκλεκτά!!! Δυναμιά, Ρέλια, Ξ. Ἀόρδε, Ἐξ. Ἀστέρι, Γιολάντα, Ἀγράμπελη, Διαπλασόπουλα-ες, θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε; Μαρίκαν Μαυρομμάτη, Νέα Φιλαδέλφεια, Ἀθῆναι.

Πασχαλιά

[ΑΓ'—147]

Παιδιά, δεῖξατε τὸ γοῦστο σας ψηφίζοντας τὸν *Ξεπεσαμένο Δόρδο.*

Πασχαλιά

[ΑΓ'—148]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους-ὅλες. Δ/σις: Πέτρον Ἐξαρκουστόν, Νευροκοπίου 5, Θεσσαλονίκη.

ΚΡΙΤΩΝ

[ΑΓ'—149]

Ἀκράτητο Γέλιο, Μυρέλλα, Λιλή, καλὰ ἀποτελέσματα.

Κρίτων

[ΑΓ'—150]

Χωρὶς Φτερά, ἔλαβες τὰ γράμματά μας; Γράφε μας,

Ἀγνή, Μίνυ Μάους, Ἀγράμπελη

[ΑΓ'—151]

ΤΟ ΚΑΛΛΥΤΕΡΟ ψευδώνυμο:

ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ!

[ΑΒ'—152]

Ἀγαπητὴ *Μυρτούλα* δέξου εὐχὲς καὶ... μὴ ἐρεύνα.

Τρελλὴ Ζαννέτ, Λεβάντα

[ΑΓ'—153]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους-ες. Δ/σις: Παναγ. Καγιάφαν, Κυπαρισσίαν, διά:

Γολιάθ

[ΑΓ'—154]

Μιὰ ἀκτίνα ἡλίου, μ' ἔρριξε καὶ μένα στὸ μυρωμένο περιβολάκι τῆς διαπλάσεως καὶ χαιρετῶ ὅλα τὰ χαριτωμένα λουλουδάκια του. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους-ες. Δ/σις: Φούλαν Τοπάλη, Ὀφθαλμιάτρου, Κέρκυραν διά:

Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι

[ΑΓ'—155]

Ἐλπίς, εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ συγχαρητήρια. Δέξου καὶ σὺ τὰ δικά μας.

Ἀγράμπελη, Ἰώ

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 19, Ἀθῆναι